

Knud Pedersen

**U-2 ELLER
TORDENSKJOLD OG
UBÅDEN**

børnebog

**Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)**

ISBN: 87-90511-70-0

Copyright: Knud Pedersen år: 1997

Server: DBC

Advarsel: Enhver erhvervmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Disketter må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 92

U-2

eller

Tordenskjold og U-båden

Denne børnebog handler om to drenge, som på en auktion på Christianshavn køber en gammel undervandsbåd. De lader den ligge ved kanalerne på Christianshavn og beslutter, at de vil tjene en masse penge ved at indrette den til havnerundfart for turister. De vil ikke sejle med den, men bare lukke turisterne ned og ved hjælp af motorer og vand i stride strømme give turisterne indtryk af, at de sejler på havnerundfart. De optager en film som de viser i periskopet med "Den lille havfrue", Christiansborg, B&W etc. Jo flere penge de tjener jo mere højrøvede bliver de, og de opfører sig efterhånden som 27 Simon Spies'er. Derfor griber lærer Olsen fra Christianshavns Skole ind og laver en anden film, som han i stedet sender i periskopet for at afsløre de 2 svindlere. I den nye film erobrer Tordenskjold u-båden, og når turisterne lukkes op efter turen – der altså slet ikke er nogen tur, så står

Tordenskjold oppe på kajen og tager imod dem. Men sådan går det slet ikke. For den dag, hvor afsløringen skal ske, er der en pensioneret engelsk u-bådskaptajn mellem turisterne, og han får u-båden til at dykke rigtigt og tage på en rigtig Øresundstur, hvor den sejler lige ind i en Nato-øvelse. Flåden truer den gamle u-båd med bomber til skræk og rædsel for de amerikanske turister. I u-båden er der kun radiomodtager, og der kæmpes voldsomt for at få den lille båd op til overfladen. Men efter udsendelsen af truslerne fra flådens skibe dykker to sovjetiske og tre svenske atomubåde op og tror truslerne angår dem. Drengene bliver belønnet, og TV-avisen bliver forlænget med 10 minutter. Betraget som en børnebog er det en let-læse-bog. Set som film er det en skide-skæg-film.

HVIS DU SELV VIL LÆSE DENNE BOG SÅ SPRING DETTE AFSNIT OVER. DET ER SKREVET TIL DEN VOKSNE ,DU HAR OVERTALT TIL AT LÆSE BOGEN HØJT, SELVOM DU UDMÆRKET SELV KAN LÆSE DEN.

Jeg tror, at mange børnebøger er blevet til, fordi forfatteren selv har børn på det klassetrin, bogen skrives for. Formålet har for mig været læsetræning for 6.-9. klasse. Bogen har et Lix (læsbarhedsindex i skala fra 20-50) på 30 – den må følgelig betegnes som en let-læse-bog. Handlingen kan give anledning til at snakke om København. Både byens bygninger i centrum og byens historie. For de ældste børn i aldersgruppen tror jeg, bogen

rammer et blødt ønske-punkt om mange penge. Dette kan også give anledning til en god snak. Jeg har lagt mærke til, under oplæsning af bogens manuskript for mine børn og deres kammerater, at undervandsbåden inspirerer til tegninger af mennesker inde i en U-båd. Det er et nyt motiv, der giver plads for fantasien i et afgrænset rum, og børn har tit svært ved at finde tegnemotiver. U-både står for mig som det frygteligste, der findes – bare tanken om dem – og det har været min helt private grund til på en fredelig måde at beskæftige mig med dette fartøj, der er kendt af så få og som ingen fornuftig anvendelse har for civil trafik. I virkeligheden rangerer en u-båd på linie med trolde og hekse i en blå grotte. I hvert fald for mig. Ikke ti vilde heste skulle nogensinde trække mig ned i en u-båd. Derfor lader jeg den også blive liggende ved bolværket. Lige til jeg alligevel ikke kan dy mig for at stikke til søs med den.

Knud Pedersen

DET ER HER DET SKER OM

LIDT

Martin og Søren bor på Christianshavn og vil ikke sige, hvor gamle de er. Men de går i 7. klasse på Christianshavns skole i Prinsessegade. De skal gå til præst næste år. Hvis de vil. Det kommer heller ikke os ved, siger de. Det koster 2 kroner, hvis de skal svare. Så vi spørger dem ikke om noget. De klarer sig selv og vi klarer os selv. Vi kan heldigvis godt skrive om dem ,selvom de ikke vil. De vil gerne konfirmeres hos præsten, hvis de får 25 kroner for det, siger de i skolen. Det får de ikke. De bor på Bomhoffs plads ovenover hinanden. Søren bor nedenunder Martin, så de kan banke signaler gennem gulvet til hinanden. Det gør de hver aften på et hemmeligt sprog, der kan høres i hele opgangen. Bomhoffs plads ligger på Christianshavn lige der, hvor kanalerne begynder. Derfra løber kanalerne ind forbi “Overgaden-oven-vandet” og “Overgaden-neden-vandet”. I mere

end 400 år har gaderne heddet sådan. Fra pladsen kan man godt skimte mange af de små både, der ligger året rundt langs kanalerne. I en af dem er der en barbersalon. Der er små grønne træer rundt om Bomhoffs Plads og langs kanalerne. De står helt ud til bolværket og imellem træerne har Københavns kommune anbragt bænke, hvor der sidder nogen i timevis.

Lidt borte ser man B&Ws skibsværft og til den anden side Holmen, som er marinens havn med krigsskibe, kraner og kanoner. Hver morgen klokken 8 fyrer de et knald af med en af deres kanoner. De siger på Bomhoffs Plads, at det er for at vække fjenden. Skal man fra Bomhoffs plads ind til København, går man forbi Frelsers kirke med det snoede tårn i hvis top Kristus står med et flag på en kugle. De fortalte derude for nogle år siden, at den kugle er så stor, at 4 mand kunne sidde omkring et bord og spille kort inde i kuglen hele dagen, medens den var under reparation.

Man fortsætter over Langebro og på én gang er man lige ind i Københavns inderste. Her kommer næsten så rask, som man kan nævne det, Børsen, Holmens kirke, hvor Tordenskjold ligger begravet, Nationalbanken, ØK, Nikolaj Tårn, Christiansborg Slot. Helt fremme i bunden af alt dette rider på en statue Biskop Absalon lige op i luften. Sådan ser det ud, og med en levende måge siddende på hjelmen. I kanalen herinde er der fyldt med amerikanske turister overalt. Der er faktisk direkte forbindelse mellem kanalerne ovre ved Bomhoffs plads og kanalen her. Hvis

man kommer sejlene skal man blot krydse selve havneindsejlingen med de store skibe, og sommeren igennem går en strøm af renvaskede hvide turistbåde tøffende denne vej hver halve time fra solen står op til langt ud på aftenen. Man kan i aftentimerne høre guiden fortælle turisterne om alt det, turisterne ser. Men guiden siger ingenting, mens båden tøffer forbi Bomhoff's plads med Martin og Søren hængende dag ud og dag ind med benene svingende udover bolværket. Det skulle hun nu iøvrigt senere komme til. Guiden vil snart pege ind på Bomhoff's plads og sige på tysk engelsk, fransk, italiensk og svensk: Her ser I stedet, hvor de to drenge, Martin og Søren, boede lige indtil det hele begyndte. Og turisterne vil tage et billede.

JERNHANDLEREN PÅ

BOMHOFFS PLADS AFHOLDER

AUKTIONER

På Bomhoffs plads ligger en gammel jernhandel. Jernhandleren er en stor tyk mand med et ildrødt ansigt og en tyk sort overfrakke, som han har på både sommer og vinter. Jernhandleren er auktionsmester, og to gange om måneden er der auktioner inde

på jernhandlerens plads.

Børnene har altid leget på pladsen. Det varede længe før de fandt ud af, hvad de voksne egentlig foretog sig på en auktion, men vi behøver ikke vente så længe, for jeg må allerede her fortælle, hvad en auktion er, og så håber jeg, Martin og Søren hører efter, for de får brug for at vide, hvordan man gør på en auktion, allerede ved auktionen på næste lørdag:

En auktion er en forretning, hvor tingene, der er til salg, ikke har en fast pris, men hvor køberne er med til at fastsætte prisen ved at råbe til auktionsmesteren, hvor meget de vil give. Den der byder det højeste bud får tingen.

DER KOMMER TING OG SAGER TIL AUKTIONEN.

1 uge før auktionen kører lastbiler hele dagen ind med alt muligt, som bliver stablet sammen ude på auktionspladsen. Der er gamle biler og store Hondaer, der mangler et hjul. Der er masser af

cykler og knallerter, man kan købe. Så er der også møbler og senge og tallerkener med blomster og kander med løvefødder, der er forgyldte; kopper med guldkanter, og knive og gafler og alle mulige spande og krukke, også porcelæns-hunde til vindueskarmen. Senere kommer der store ruller tovværk og en lastvogn fyldt med røde tagsten og tæpper og lagner er der og gamle røde selskabskjoler, høje hatte, sko og traske- støvler, alt muligt er der, vaskemaskiner og køleskabe, skrivemaskiner og regnemaskiner, trehjulede cykler og gravkøer, glas og mursten, albummer med gamle familie-billeder, postkort fra hele verden, breve med gamle frimærker, værktøj og masser af bøger og store stabler med Anders And blade. Sommetider kan man købe en hel stabel Anders And blade for 1 krone. Men man kan også købe en hel stak blade med kryds-og tværs og andre opgaver, hvor alle opgaverne er løst. Midt hen over torsdag eftermiddag kommer en gammel undervandsbåd sejlede ovre fra Holmens krigshavn. Den var ikke god nok mere. De havde fået en ny i stedet for fra Amerika. Den nye var en atomubåd, der kunne skyde med raketter selv, når den var dykket ned under vandet, så ingen kunne se den og ingen kunne opdage, hvor raketterne var skudt fra. Raketterne var atom-raketter og kunne skyde en hel by i stykker. Den gamle undervands båd havde kun plads til torpedoer, og de var selvfølgelig afmonterede. Torpedoerne kunne kun bruges til at skyde mod andre skibe, hvis den kunne komme tæt nok ind på dem. For de andre krigsskibe havde

dybhavs bomber, som de kunne kaste efter undervandsbådene. Hvis en undervandsbåd blev ramt af sådan en, kunne den ikke komme op til overfladen igen, og alle druknede eller døde af luftmangel. På dækket stod en lille kanon til at skyde hul i flyvemaskiner, som havde fået øje på undervandsbåden, men ellers lignede den i det hele taget en lille rund hval- med en blyant bag øret, da den kom tøffende ind gennem havnen og styrede lige over mod Bom hoffs plads, hvor den skulle sælges på auktion. Martin og Søren stod ved bolværket og fiskede efter en gammel rusten cykle, der var faldet i vandet for lang tid siden. Da de så undervands båden komme nærmere, holdt de op med at fiske. På dækket gik matroser. Helt foran stod en mand med kasket og tre guldstriber på ærmet. Det var kaptajnen. Når han råbte noget, var det, som om han blæste til matroserne. Sådan en fart fik de på.

Maskinerne blev slået fra, da undervandsbåden nærmede sig bolværket udfor jernhandleren. En matros sprang i land. Han gjorde trosserne fast. Efter en halv time forlod kaptajnen, som den sidste, u-båden. Han tænkte kun på sin nye atomubåd. Alle beboerne på Bomhoffs plads flokkedes om ubåden og børnene var de første, der sprang om bord.

MARTIN OG SØREN TALER

SAMMEN OG TRÆFFER EN

STOR BESLUTNING.

- Du Martin. Det ville være skæg at købe den, det ville.
- Hvad skal vi bruge den til ?
- Hold kæft. Vi skal da bruge den, som den er. Det er jo lige det, vi har manglet altid. . De gik spøgelsesagtigt rundt på dækket. De turde ikke gå ned under dækket. De kunne heller ikke komme ned under dækket. Der var lukket af.
- Vi vil fortryde det ,hvis vi ikke køber den, sagde Søren.
- Vi kan ikke skaffe skillingerne. Det var ellers alle tiders.
- Vi kan bare lade den blive liggende.
- Først og fremmest skal den altså købes, mand. Al Martins hår hang ned over ansigtet. Ingen bank ville låne ham en krone. Ingen som helst af de andre nysgerrige tænkte på at købe, det kunne enhver se med et halvt øje.
- Vi kunne lege sørøvere i den. Moderne sørøvere du.
- Du, Søren. Turde du sejle i den ?
- Mener du under vandet ?
- Nej, det turde jeg ikke. Vi kommer aldrig op igen.
- Vi kunne sejle jorden rundt under havet.
- Dav, dav. Den har jeg også læst. Der er den for gammeldags.
- Du havde vel ikke tænkt dig, vi skulle bruge den som sparebøsse?

- Tror du ikke, den bruger meget benzin?
- Den bruger olie. Men ikke hvis den ligger her, ligesom de andre skibe ved kanalen.
- Det vil bare være som at sidde i et kælderrum hele dagen.
- Du har ingen fantasi mand. Vi kan lege, at vi sejler med den. Og så kan vi ikke se, at vi slet ikke sejler. ,
- Jeg har alle mine børnepenge. Der har jeg flere tusinde.
- Hvad tror du, de gamle siger ?
- De bliver da lykkelige mand. Vi vil begge to være kaptajner,
- Det har man ingen steder.
- Jo, når det er privat, så kan man gøre, som man vil.
- Jeg kan godt få mine gamle med. De har sagt, jeg selv må bestemme. Jeg har ligeså mange børnepenge, som du. Og så har jeg en stor tændstikæske med 30 kr i.
- Jeg har loo kr ekstra, som jeg har fået engang.
- Der kan ikke ske noget ved at prøve.
- Vi vil fortryde det, hvis vi ikke prøver.
- Hold da kæft, hvor vil alle rødderne blive misundelige.
- De vil banke os.
- Vi kan bare gemme os nede i båden. De kunne resten af dagen ikke finde spor at sige til hinanden, for ind imellem fik de hver for sig kolde fødder og fortrød det, de havde indladt sig på, og ind imellem var de i fantasien på vej til Sydamerika.
- Du, vi kunne måske hænge os fast bagi et rigtigt skib og sejle efter det.

- Det er for farligt du. Og så skal vi være neddykkede hele tiden. Martin prøvede at sno sig ind igennem rygstødet på en af bænkerne og samtidig nå helt ned til jorden med armene. Søren løb efter en kat ,der sad helt ude ved bolværket og ville skubbes ud, lige indtil Søren nåede den. Så var den oppe i et træ.

- Du Martin, jeg tror jeg bliver åndssvag, hvis der er en anden, der køber den. Du kan tro, vi fortryder.

- Alt er et pengespørgsmål ,som Karl Marx siger, sagde Martin.

Når et stort skib stod ind i havnen gnubbede undervandsbåden sig betænkeligt imod bolværket, så vandet slubrede.

- Du, vi kan tjene penge på at vise den frem, gøre den flot og vise den frem.

- Den skal nok males først.

- Vi tar en krone i entre.

- Kan I så komme ned fra det skib, brølede auktionsmesteren ud gennem et vindue og drengene sprang i land fra båden.

- I hele verden er de vist de eneste, der er interesserede i den gamle skude, mumlede auktionsmesteren for sig selv.

HVOR MANGE PENGE HAR

DE EGENTLIG – IALT ?

Martin og Søren måtte hjem og snakke med deres far og mor, da det var begyndt at blive mørkt. Det var tidlig forår ,og mørket kom, før de vidste af det - næsten som om et gardin blev trukket for. Træerne var endnu ikke sprunget ud. Grenene var sorte og stikkende. Himlen ovre ved B&W blev kun rød et øjeblik, nærmest som hvis en tændstik blev tændt henunder aften og slukket med det samme. Sirenerne havde for længe siden hylet på skibsværftet ,og de måtte nok hellere komme op og få det overstået. Undervandsbåden lå og gemte sig imod det mørke vand. Men sådan en undervands båd har det også bedst, når den er lidt skjult. Jo mere skjult den var, jo mere uhyggelig stor og mægtig syntes drengene ,den var. Men også endnu mere spændende. Et krigsskib skal helst være uhyggeligt.

Både Martins og Søren far arbejdede på skibsværftet. Det gjorde Martins mor også, men Søren mor arbejdede på atomenergikommis sionen, der lå lige ved siden af i Strandgade. Hun arbejdede halvdags, men selvom det lød meget fint – atomenergikommissionen – så anede hun ikke, hvad de lavede,

for hun sad bare i boghol deriet ,og det var det samme -alle steder. Bare tal, tal og tal igen. Hun vidste hellerikke, hvad navnet betød, men det havde noget at gøre med atomkraft til fredelige formål og ikke til raketter. Før spisetid gik Martin og Søren først til den ene, derefter til den anden og fortalte om undervands båden. Martins lillesøster, Rikke, kunne se det bageste hjørne af undervandsbåden, når hun lænede sig ud af vinduet, og drengene fortalte, at de havde undersøgt båden hele eftermiddagen.

- Du kan ikke engang fiske fra sådan en båd havde Martins far sagt, for det var nu det, som interesserede ham. De havde regnet efter, hvor mange penge de havde ialt. I deres lommer havde de ikke engang to kroner, og da de fandt ud af ,at de havde penge, var de gået over til købmanden og havde brugt hver en øre. For at berolige nerverne sagde Søren. Men bankbøgerne var sikre nok. Der var ialt næsten 8. 000 kr alt iberegnet. Næsten 8. 000 kr. De 30 kroner fra den store tændstikæske var væk. Sørens mor havde smidt den ud. Hun troede, den var tom. Også iberegnet de 100 kr, som Søren havde gemt på et sikkert sted, som han ikke engang ville fortælle Martin. Helt nøjagtigt 7 tusinde 9 hundrede og 49 kroner og 45 øre. Forældrene bad om at blive blandet udenom. De havde ikke det fjerneste imod, at børnene morede sig. Det skib ville komme op over de 100. 000 kr. Det vidste enhver idiot. De skulle bare sørge for ikke at blive til grin. Drengene skulle heller ikke tale om det i skolen. Der er mange måder at blive til grin på. Man

behøver ikke ligefrem lede efter det. Bare hvis de ville høre efter et godt råd.

HVORDAN MAN KØBER EN

UNDERVANDSBÅD, HVIS

MAN IKKE HAR RET MANGE

PENGE.

Lørdag morgen var der auktion og folk samledes fra morgenstunden.

Der var sat et stort skilt op, hvor der stod "AUKTION I DAG". Først blev der solgt klude og dyner, tæpper og løbere, gamle overfrakker og et spil kort, hvor der manglede 1 kort. Så blev der solgt cykler og knallerter, biler og en gammel traktor. Så blev der solgt gamle aviser, ugeblade og 3 petroleumslamper. Og så blev der solgt et gammelt komfur, og en kakkelovn blev solgt for 1 krone og 25 øre.

- Den koster mindst 1. 000 kr fra ny ,var der en, der sagde. Martin og Søren fulgte lige i hælene på auktionsmesteren, der

somme tider sagde vittig heder, så alle de, der stod omkring ham, lo højt. Han havde store træskostøvler på og en tyk frakke, halstørklæde og et ildrødt ansigt.

Lige før frokost nåede auktionsmesteren undervandsbåden og sprang op på dækket. Det var han ikke flink til. Det var lige før ,han var gået tilbunds.

- Hvad skal vi så ha for den her ?Ingen sagde noget. Der var afventende stilhed. Det var der altid i begyndelsen. Ingen ville begynde.

-Er det en atomubåd, spurgte en af mændene omkring auktionsmesteren.

-Det er et akvarium – til mennesker, råbte auktionsmesteren tilbage. Martin havde taget en hel pakke tyggegummi i munden på en gang for at berolige nerverne.

-Hvad skal vi sige, spurgte auktionsmesteren og så sig rundt. Mon der var nogen, der kunne se ud til at ville købe? Det var der ikke.

-Det er jo ikke andet end gammelt jern, råbte en.

-Gammelt jern koster også penge, svarede auktionsmesteren.

-Det koster mange penge at få brækket det af. Alt hvad der kan bruges, er taget af allerede.

-Ja, så skal vi ha et bud, skreg auktionsmester en nu hæst og utålmodigt – men der var stadig ingen ,der rørte på sig. Hans øjne var fyldte med røde blodårer ,mens han så rundt.

-Er der ingen, der mangler en julegave. Det er rart at være i

god tid. Eller en konfirmationsgave. Han gloede som en fisk på drengene.

-Sådan en rar lille undervandsbåd til et smutte over havnen i, når Langebro er oppe. Får vi 100. 000 kr ? Han så sig rundt, og Martin sank hele sin tyggegummiklump og blev rød i hovedet. Han gav Søren et skub:

-Vi skulle have prøvet at låne penge i banken. Ingen sagde noget. Auktionsmesteren trak igen vejret.

-Får vi 50. 000?

Lang pause. Heller ikke.

-Får vi 10. 000 da ?

-Nej ved I nu hvad. Skal vi lade den sejle tilbage igen ?

-Må vi ikke se ,om den virker, råbte en.

-Hvordan skulle den ellers være kommet herover, dit kvaj?

-1. 000 kr. råbte Martin med høj og klar stem me, og auktionsmesteren, der havde en lille dråbe hængende under næsen ,blev så forskrækket ,at dråben fløj væk. Men så smilede han venligt. Herfra kunne man da godt begynde.

-tusen, -tusen, -tusen, -tusen. -Det kan jeg godt lide. Uden kørekort eller skippereksamen, men med penge på lommen.

Han så sig rundt og op til vinduerne. Der hang altid mange mennesker i vinduerne på auktionsdagene. Også fordi det var lørdag. Men også fordi, der var den dejligste udsigt over havnen og skibene. Der løb netop i øjeblikket en stor damper ind og den tudede et lang ensomt huuuuuuuuuuue- efter dem.

-1. 000 kroner er budt.

En skotskternet kasket lige foran auktionsmester en gav et umærkeligt knæk og hammeren smækkede op i luften.

-2. 000.

-2tusinde fem hundrede.

2 tusinde fem hundrede havde Martin råbt ,og kasketten nikkede igen

-3000.

-4000 ,sagde Martin. En lang spytklat sejlede ud under kasketskyggen og ned i kanalen.

-5000, sagde han, og auktionsmesteren pegede med sin hammer over på Martin.

-5. 500, sagde Martin. Den anden skulle ikke opdage, hvor mange penge ,de havde. Kasketten blev tippet om i nakken, han kløede sig bag øret, og drengen så for første gang hans ansigt. Manden kastede også et hurtigt blik over på dem. Det var næsten, som om de hilste på hinanden .Han så både venlig og reel ud. Folk råbte også op til ham. Han lignede mest af alt en skuespiller.

-Lad du hellere drengene få den undervandsbåd. Det er ikke noget for et voksent menneske, råbte de. Han smilede bare tilbage.

-7000 ,sagde han ,og auktionsmesteren så strengt på børnene.

-Nu har I vel penge med ?Alle kiggede interesseret på de to

drengene.

-7100, sagde Martin ,og der var nu flere ,der råbte til manden med kasketten:

-Er du ikke vokset fra at lege røvere og soldater?

-Hvor har I alle de penge fra børn, spurgte auktionsmesteren brøstigt.

-Det er vores sparepenge, vi har lagt sammen, sagde Søren. Han ville også være med. Den venlige mand med kasketten så med et drillende smil i øjnene over på drengene.

-7. 150, sagde han højt.

-7. 200-7.250. -7.300-syvtre-syvtre, syvtre-syvtre, sagde auktionsmesteren og pegede med hammerskiftet på den anden-og halvtreds, sagde manden.

-7. 400-7. 450-7. 450, Det er der sagt, du må højere op.

-7. 500. – Søren trak Martin i ærmet. Nu skulle han passe på.

Der var kun 495 kr. og 45 øre tilbage.

-7 tusinde fem hundrede og 50, sagde manden med kasketten.

-7. 600

-7. 650. Han smilede nu helt ,som om det mere de ham at være katten, der leger med musene.

-50-50-halvtreds, seks hundrede og halvtreds. -7. 675 sagde Martin, men der var ikke rigtig krudt i det bud. Det lød som en forbier. De var ikke gode skuespillere. Ham den

anden derimod, han lignede en rigtig skuespiller.

-Otte tusinde, råbte manden med kasketten og spyttede nu lige ned på gårdspladsen i en vandpyt. Martin og Søren stod helt stille. Der var ingen, der var i tvivl om, at nu var de færdige. Ingen var i tvivl om, at de havde nået det punkt.

-8. 500 råbte Martin og Søren så forfærdet på ham. Manden med kasketten så undersøgende på drengen.

-Så skal I også ha den ,sagde manden med kasketten ,og de mange mennesker råbte hurra ,mens auktionsmesteren slog hammeren i skibsskroget, så det gav en hul lyd ,og man kunne høre en hel masse rust falde ned på indersiden af skroget. Kassereren med sin skindtaske på maven gik over til Martin.

-Jeg har – jeg har kun 7. 949, 45 stammede Martin ,og Auktionsmesteren skulle lige til at finde en hel bunke meget store bogstaver.

-Al right, al right, sagde manden og viftede op mod auktionsmesteren med sin kasket. Jeg betaler resten. Jeg kommer ovre fra filmskolen på Store Søndervoldstræde på den anden side af Torvegade ,og jeg tænkte bare, at vi måske kunne bruge den til et eller andet på film, men hvis vi finder noget at bruge den til, så får vi lov at låne den. Er det o. k. ? Om det var! Drengene sprang op i luften af glæde og alle glædede sig med dem. Martins mor var kommet frem i vinduet. Alle vidste, hvad der var sket.

-Penge skiftede hænder. Martins mor stod og rystede på

hovedet.

HISTORIELÆREREN FÅR EN IDE, HAN IKKE VIL SIGE NOGET OM ENDNU.

Martin og Søren fik bank mandag morgen i skolen. Det var bare for ,at de ikke skulle tro, de var noget ,fordi de havde købt en undervandsbåd. Kammeraterne var nysgerrige. De måtte gerne se undervandsbåden for 2 kroner hver, hvis de havde lyst. De skulle bare helst betale med det samme, for der var næsten udsolgt. En dreng der havde penge med hjemmefra til musikundervisning betalte et livsvarigt kort mod 20 kroner, så han altid måtte komme ombord. Martin og Søren havde besluttet at tale med deres historielærer, som samtidig var deres klasselærer, og som havde en båd liggende i “Overgaden-neden-vandet” og havde været marinesoldat. Han hed Jonas Olsen. Hans næsebor vendte ligefrem, som

indsugnings apparaterne på en jetmotor. Han spiste altid og alting. Selv på lærerværelset havde de hørt om undervandsbåden ,og Olsen blev ikke spor forbavset, da drengene dukkede op i spisefri kvarteret og spurgte ham, om han ville “svare på nogle spørgsmål”.

Jonas Olsen tog dem med op i historielokalet og lagde begge fødder op på katederet. Han havde taget sin madpakke med og fortsatte at spise. Han spiste også sommetider midt i timen. Man kunne godt se det på ham. Han så på drengene. Martin var lidt højere end Søren. Søren lidt klogere end Martin. Søren var ikke vasket til morgen ,og Martin havde sovet med sin skjorte på. Det kunne enhver se.

-Vil du ikke se den, spurgte Martin.

-Hvad vil I bruge den til?

-Hvad synes du, spurgte Søren.

-Ikke noget særligt, sagde Martin.

-Måske skulle I gå på biblioteket og låne en bog om undervandsbåde.

-Det behøver vi da ikke. Vi har jo en.

-I er ikke rigtig kloge. Hvad havde I egentlig tænkt jer, da I købte den?

-Vi havde tænkt at snakke med dig.

-Hvorfor lod I ikke filmmanden få den. Så kunne I jo låne den.

-Han kan også låne den af os.

-Det kan du også. Olsen tændte sin pipe. Nogen syntes, hans ansigt lignede et industrikvarter, når han røg pipe. Det var ham selv, der havde givet dem ideen. Olsen var nemlig kendt for at få alle ideer selv. Han fik altid sine bedste ideer, når han spiste, sagde han. Der var lige nu et eller andet, der pønsede på at blive en ide inde i ham. Derfor sad han og tyggede og tyggede længe og efter tænksomt.

-Kan vi ikke mødes i morgen eftermiddag, nede i undervandsbåden, spurgte han.

-Jo den er mægtig. -Men prøv, om I ikke kan finde frem til filmmanden. Jeg tror, jeg har en ide vi kan snakke om. Men jeg er træt af jeres forretninger. I er nogle små kapitalistrøve, og det er for tidligt for jer at blive ødelagte. Indrøm bare, at I købte den for at tjene penge på den. Jeg vil have klassen og forældrene med, hvis jeg skal bruge tid på jer.

- Der står ingen steder ,at børn skal aflevere deres legetøj til andre. Hellerikke hos Karl Marx, sagde Martin.

-Så må I sejle jeres egen sø. Hvis I vil have os allesammen med ,så kan vi mødes klokken fire i morgen.

-Vi kommer, sagde Søren.

LÆDERJAKKERNE EROBRER

UNDERVANDSBÅDEN

Da Martin og Søren kom hjem fra skole den dag ,fik de straks øje på det værste, der kunne tænkes: store drenge med læderjakker og støvler med sølvsøm havde besat undervandsbåden ,og langs bolværket foran båden holdt fire knallerter og skinnede. Lugen var åbnet ,og de råbte i munden på hinanden og sloges. De slog hårdt. Også når de bare slog for sjov. Hverken Martin eller Søren vovede at gå derned. De stak ind gennem en gård til køkkendøren til den ejendom, hvor de boede. De løb hurtigt op ad trapperne og låste sig ind: Ind gennem stuen og hen til vinduet, hvorfra der var god udsigt, og de stod ligeså stille og fulgte, hvordan de store drenge masede med kanonen. Læderjakkerne havde lagt et landgangsbrædt fra bolværket til båden ,og en af drengene kørte med benene strittende ud til siderne, sin knallert ombord og rundt på fordækket. Den stod og spruttede og larmede. Martin og Søren flyttede en potteplante og klemte næserne flade mod vinduerne.

-Møgunger, sagde Søren.

-De vil bare grine af os, hvis vi åbner vinduerne og beder dem om at skrubbe af, sagde Martin.

-Vi må finde på noget ,for ellers kommer de hver eneste dag.

-Vi kan sætte et skilt op, hvor der står “Adgang forbudt, militæret eller politiet”, men først må vi finde ud af, hvordan vi får dem væk, som er der lige nu.

-Vi kan ikke finde på noget. Nu kom der piger ned til båden, og straks blærede drengene sig, som om det var deres egen båd.

-Vi kan ikke være bekendt at ringe til politiet.

-Nej.

-Kan det ikke være, at politiet kommer af sig selv ?

-Hvor skulle politiet vide fra, at det ikke er deres båd ? De sad længe og kiggede ud i tavshed.

-De ødelægger den. Drengene baksede med en knallert, som de ville have ned igennem lugen.

-Hvad vil de ha den ned for, spurgte Martin.

- Så vil de lade ,som om den er motor og skibet sejler, foreslog Søren.

-Barnerøve, sagde Martin.

-Kom! sagde Søren og rejste sig. Han var allerede på vej ud af døren. Martin nåede lige at snuppe en brødskorpe, så fulgte han efter. De løb ud af gården til gaden på den anden side og stoppede op i porten. Lidt nede ad gaden lå cykelhandler Ellegårds forretning. Han havde stillet alle sine nye knallerter op på fortovet, så de skinnede som et helt kompagni gardister.

-Jo, han har stillet knallerterne ned i dag. Den er mægtig. Kom, nu skal du bare se løjer. Det sagde Søren. De slentrede forbi cyklehandlerens vinduer. Ellegård var optaget ude i bagbutikken.

-Vi hugger den fineste af hans knallerter og gemmer den inde i gården. Så lader vi ,som om det er rødderne dernede, der har stjålet den. Så skal du bare se. Han bliver helt åndssvag. På vej tilbage forbi vinduerne så de, at Ellegård stadig var optaget, det

så ud ,som om han talte i telefon, og drengene tog med et snuhtag fat i for- og baghjul på den knallert, der stod længst borte i rækken, en stor gul Yamaha med højt styr og lang sadel, og de trak den ind i porten, ind i gården og gemte den inde i et skur, hvor der var skovle og koste. De måtte næsten stille den på højkant,for at få plads til den.

-Nu skal du bare se, sagde Søren. Nu skal de nok komme væk. Han hev Martin med i ærmet. Martin vidste ikke rigtig endnu, hvad Søren havde tænkt sig. De svingede ud gennem porten, og Søren åbnede døren ind til cykelhandler Ellegårds forretning. En hel masse sølvklokker ringede, da de gik gennem døren. Det lød som hundrede cykelklokker på en gang ,og Ellegård kom frem i butikken.

- Hvad ønsker I ? Ellegård var altid meget venlig overfor sine kunder.

- Vi kunne godt tænke os at købe sådan en knallert, som drengene nede ved båden har købt i dag, den flotte gule. Hvis De da har flere af dem. Ellegård så fortumlet på dem. Han blev mindst en halv meter højere, som om han blev pumpet op af en usynlig cykelpumpe, og så begyndte han at ryste over hele kroppen som en knallert, der starter. Han var i et spring henne ved døren og rev den op. Med et eneste blink opdagede han, at hans fine gule knallert var væk. Så kiggede han ned mod alle bøllerne ved undervandsbåden. Han gik hurtigt hen til telefonen og drejede en hel masse tal. Søren kastede et blik i retning af

Martin og derefter op i loftet.

-Er det politiet? -Der er stjålet en helt ny knallert lige foran min butik. Tyvene er ikke 500 meter herfra. I må komme med det samme. Han lagde røret efter at have givet adressen. Han stirrede på de to drenge, men så var det, som om han vågnede op til virkeligheden.

-Tak skal I have, sagde han fortumlet.

-Hvad skal det sige? Har de ikke købt den? Martin spurgte.

-Den er stjålet, og jeg kan takke jer for, at jeg får den igen.

Han stak hele næven ned i kasseapparatet og tog to

femkronestykker op. -Dem skal I ha! -Tak for hjælpen!

Han gik frem og stod og stirrede ned mod båden. Han ville blive stående der, til politiet kom, så de ikke stak af. Martin og Søren havde ingen lyst til at blive, så de forsvandt blot og undskyldte.

Næppe var drengene på plads i vindueskarmen igen oppe i Martins lejlighed, før en blå politibil med store hvide bogstaver svingede op foran undervandsbåden, og betjentene steg ud med walkie-talkier i hænderne.

-Kan I så få afleveret den knallert, hørte drengene den ældste af politifolkene råbe.

-Hvad for en knallert? Alle drengene så på hinanden, og nogle begyndte at gå hen til deres knallerter. Under alle omstændigheder ville de helst stikke af. Cykelhandleren kom nu tilstede i sin hvide kittel og råbte til drengene. Martin og Søren sad nærmest, som om de var i biografen, og de mælede ikke et

ord til hinanden.

-Vi har ikke set din knallert, din original. Rend og hop.

-Så må I komme med allesammen. Aflevér knallerten eller kom med. Politiet er ikke til at spøge med. Der kom nu to politibiler mere og et salatfad. Drengene gjorde modstand og fægtede med armene. Pigerne forsvandt, men alle drengene måtte med på politistationen.

-Nu kunne vi hælde alle deres knallerter i havnen, sagde Martin, men Søren havde andre planer.

- Nej, nu gælder det om at få den gule knallert tilbage på plads ,og så låser vi lugen, før de kommer tilbage. Og skriver adgang forbudt. -Ja, adgang forbudt, militæret, fuldførte Søren, og så listede de forsigtigt ned ad trapperne, ind i skuret, hvor de trak den gule knallert frem. Ellegård stod med ryggen til inde i sin forretning og talte ophidset med de to politifolk. Om et øjeblik ville de ikke kunne undgå at finde den gule knallert igen. Men drengene havde også fået deres undervandsbåd tilbage. Senere på dagen kom skiltet op. "Adgang forbudt. Militæret. "Det blev sat op højt oppe på lugens top og var skrevet med trykte bogstaver.

HISTORIELÆRER OLSENS IDÉ

Efter skoletid næste dag tog drengene over til filmskolen for at finde manden med kasketten, som historielærer Olsen ville have med til mødet. Da de fortalte, at han gik med ternet kasket, vid

ste alle på filmskolen, at det var rekvisitmester Ib Thommesen, og de blev vist ind i en stor kælder, hvor Thommesen stod mellem store lamper og gamle møbler, lysekroner og alt muligt gammelt ragelse.

- Nå, hvordan går det, spurgte han drengene som han straks kendte igen. De fortalte, at deres historielærer havde fået en ide og at Hr. Thomme sen skulle være med. Thommesen ville gerne komme ,og klokken fire næste dag stod han ved bolværket. Olsen kom spadserende. Han var lille og firkantet og gik med cowboybukser med små knæk i knæene og udadvendte fødder og en stak skrivehefter i den ene hånd og en mappe i den anden. Drengene stod på fordækket og havde skruet toplugen af kommandotårnet, så de alle kunne krybe lige ned. De havde allerede fundet ud af, hvordan de skulle lave lys, men det var kun nødbelysningen, de havde fundet. De kravlede alle fire ned i hovedet på hinanden – Der var både en topluge og en luge nedenunder, som også skulle åbnes. Imellem de to luger kunne de stå oprejste. Der var jernbøjler på kommandotårnets inderside, og de gled lige ned i maven på undervandsbåden. På væggen sad en lille plade, så de kunne se, at rummet hed “KOMMANDORUM”. Igennem en jerdør til højre så de ind i et rum, der hed “MANDSKABS RUM”. Til den anden side lå et rum, som hed “LUFT-AKKUMULATORRUM”. De vidste ikke, hvad det skulle bruges til. På den anden side af det rum lå endnu et rum, hvor der over jerdøren stod “MOTORRUM”. Helt foran

i stævnen ,bagved mandskabsrummet, var der indgang til et rum, der hed “TORPEDORUM”, og over det hele, langs siderne og under loftet, løb der så mange jernrør, som om man stod i en vaskekælder. Overalt var der messinghaner og midt i kommandorummet stod maskintelegrafen og et større apparat, som hang fast i loftet med et skinnende håndtag som et kæmpe cykelstyr, eller måske nærmere som et motorcykelstyr. Når man tog fat i det, så kunne man dreje hele opsatsen og skyde nogle rør opad og dreje dem rundt. Det var opsatsen til det dobbelte periskop. Der stod jernbænke langs skrogets indervæg ,og der var en mærkelig klam fugtig luft, og når de bevægede sig, lød der hule lyde, som fik alle til at føle, at de gik rundt inde i en kæmpekedel. Thommesen og Olsen havde ikke fået anbragt sig, før der blev levende oppe ved lugen og drengenes fædre, Tom og Egon stak hovederne ned. De ville også gerne være med. De var lige kommet fra arbejde. Alle skulle efter tur hen og prøve periskopet, og Olsen gik rundt i de andre rum med Thommesen. Nødlyset bestod af små gule pærer, der sad bag ståltrådsnitte, men de gav lys nok til, at man kunne se hinanden og svagt kunne ane alle de rør og ventiler, der omgav dem. Der var trærister i bunden. På skroget kunne man se de kraftige nitterbolte, der holdt pladerne i skroget sammen. De var ekstra kraftige, for de skulle kunne stå for det tryk, der kom når under vandsbåden løb ned under vandet og vandet pressede på fra alle sider mod skroget. Dette pres var også årsagen til den mærkelige cigarform

, som hele undervandsbåden havde.

-Jeg har en ide, sagde Olsen. Thommesen stod og var i færd med at løsne nogle messingventiler, der begyndte at hvisle med en skarp lyd. Han skruede hurtigst muligt til igen. Olsen havde et lille rundt sort fuldskæg, der fik hans mund til at ligne en støvsugerbørste og næseborene vibrerede. Drengene så beundrende på ham.

-Jeg har alle tiders ide. Men jeg ved selvfølgelig ikke, hvad I vil sige til den.

Thommesen havde sat sig på en lille briks, der var skruet fast lige under lugen. Lyset faldt ned på hans skotskternede kasket, så det så ud, som om han havde en lagkage på hovedet. Thommesen sad og legede med en knap, så der pludselig kom et bl- y-åh-h-t, som fra en gammel bil, og han trak hurtigt hænderne til sig igen.

- Men det kræver altså, sagde Olsen, at jeres fædre kan låne værktøj på B&W og fjerne skille væggene her.

Tom og Egon var henne og ta på jernskillevæg gene. Det var ellers ikke nogen nem opgave. De havde nok at gøre på skibsværftet. Men skæreværktøj kunne de selvfølgelig skaffe.

- Skal vi ikke høre om det lige fra begyndelsen. Det spurgte Thommesen om

. -I har lagt mærke til, at der sejler turistbåde rundt i kanalerne hele sommeren. Hvis vi nu kunne få denne her til at sejle en undervandsbådstur rundt i kanalerne, så er jeg sikker på, at

turisterne ville være helt vilde med at sejle sådan en tur.

- Er du gal, spurgte de med én stemme. Vi kan da ikke sejle den under vandet i kanalerne. Det får vi aldrig lov til.

-Det kan slet ikke lade sig gøre, sagde Tom, som troede at Olsen, hans søns læremester i historie var blevet splitter-ravende tosset .

- Nej vel, sagde Olsen og hævede stemmen muntert. Det kan ikke lade sig gøre, og det er netop ideen: Vi lukker turisterne ned i undervandsbåden, og så lukker vi alle luger og starter alle motorer. Så . . . han holdt en lille kunstpause. . . så bliver vi lige så stille liggende ved kajen, mens alle passagererne tror, at de sejler omkring i en undervandsbåd i kanalerne. Olsen var helt udmattet af begejstring over sin egen idé. Han sad med lukkede øjne. Den ide var ellers svær at sluge for de forsamlede, selvom de havde den bedste vilje. Det var næsten for stærkt. Olsen var nu god til at få ideer. Thommesen skub bede kasketten om i nakken og sad og tyggede tyggegummi.

Han sad og tyggede på Olsens plan.

-Hvis nogen ser ud gennem periskopet ,vil de hurtigt opdage, at vi ikke rokker os ud af stedet, sagde Martin, der var lidt skuffet over ideen.

-Der kommer netop det geniale, sagde Olsen og så direkte over på Thommesen.

-I optager en film ,og den viser vi oppe i periskopet, så det ser ud, som om vi sejler. Og båden skal hugge og banke og

ryste, som om vi skraber henad kanalens bund med periskopet stukket lige op. Det kan filmskolen sagtens lave. Det er bestemt. Thommesen grinte højt. Det var ellers ikke hans type at grine, men her kunne han ikke holde sig. Både skuldre og mave hoppede af grin. Han måtte holde på kasketten af grin.

-Du mener, at så, når der er gået en halv time, så standser vi motorerne og skruer op for de vandtætte luger, og så går folk op igen, uden at de har sejlet en meter. Hvad skal de betale for det?

-Netop. Det er kort og godt ideen.

-Det er altså en brandgod ide, det er, sagde Søren og så spørgende på Martin.

-Vi kunne godt lave filmen, sagde Thommesen. Men så må du skrive historien, og hvis Tom og Egon vil hjælpe med skillevæggene, så kan det hele være rigget til, inden turisterne begynder at komme til byen til sommer.

-Vi skal lave om på maskinerne, så de får hele skibet til at ryste, sagde Olsen.

-Det kan vi sagtens klare, sagde Sørenns far, Egon, som havde forstand på maskiner.

-Jeg mener, sagde Olsen, at vi kan lave en enestående rundvisning i København på den måde. Olsen skrev med sin pegefinger i luften foran sig med store firkantede bogstaver "TAG MED U2 OG OPLEV KØBENHAVN UNDER VANDET"

-Jeg skal nok skrive den historie. Og alle vil tro, at de sejler igennem kanalerne!

-Er han ikke lidt skør den Olsen, sagde Martin til Søren. Tror du på ,det kan lade sig gøre?

-Selvfølgelig, svarede Søren.

-Måske kan I oven i købet få lov til at sælge øl i båden, mens vi sejler. Og sælge postkort med billeder af båden på.

-Hvormange tror I ,der kan være herinde

-I hvert fald 30-50 mennesker, svarede Olsen. Thommesen sad med et lille smil.Så løftede han hovedet og spyttede som en luftpistol tyggegum miet op gennem lugen og sagde til drengene:

-Drenge. Her er penge. Spring over til købman den efter 4 øl og 2 sodavand. Det her skal vi fejre. Olsen havde allerede pakket en kæmpemadpakke ud på sine knæ. Han sad og undersøgte den.

DER ARBEJDES UNDER

HØJTRYK MED AT BYGGE U2

OM

Auktionsmesteren var flere gange ovre for at se, hvad drengene foretog sig med undervandsbåden. Om aftenen lød der hammerslag. Man hørte jernplader falde ned med et brag. Der kom tit arbejdere fra B&W, som fulgte med i, hvad der skete og

som også gav en hånd med. De havde deres børn med. Drengene malede det indvendige. De havde fået maling fra værftet. løvrigt var båden velholdt.

Det var en stor dag, da maskinerne blev startet, og båden rystede ,så man næsten ikke kunne holde sig fast. Der var sat trådfiltre foran udstødningen, så motoren larmede og huggede, og der blev eksperimenteret med lyde, så det lød fuldstændig, som om der blev fyldt vand i tankene. Gurglelyde trængte ind i båden, så det lød fuldstændig, som om den dykkede. Det var mest filmfolkene, der var med til at lave alt dette, og rekvisitmester Thommesen havde til lejligheden købt en kedeldragt og vendte hver aften hjem ligeså snavset som en arbejder. Men han beholdt sin kasket på hovedet ,for at man kunne kende ham igen. Der kom også mange mennesker derned, som ikke havde noget at gøre. Fra vinduerne fulgte beboerne med i alting. Men ingen fik noget at vide. Martin og Søren sagde heller ikke en lyd til nogen. Ikke engang for penge. Efterhånden- det vil sige efter næsten 6 uger – kunne man sidde nede i skroget og høre maskinerne arbejde, så ingen var i tvivl om ,at skibet sejlede, selvom det lå ligeså stille som en død sild. Der blev sat nogle vandpiber ind mod bolværket, og når der blev åbnet for vandet, så gav det en ordentlig vippetur, så det mærkedes som om, den var lige ved at rulle rundt, og man måtte holde sig godt fast med begge hænder. Der blev til slut sat et dannebrogflag bag i båden, som Søren mor havde syet. Det var i plastik, for det skulle jo kunne tåle at

være under vand. Martin og Søren havde aldrig leget så godt i hele deres liv, og deres forældre ,Tom og Egon, havde heller aldrig leget så godt med børnene. Olsen havde travlt. Han sad med en lille blyant på Christians havns bibliotek hver dag og skrev massevis af små lapper, som han om aftenen stykkede sammen til små historier om de huse, man passerede på vejen gennem kanalerne. Han var helt i sit es, og han syntes heller aldrig, han havde leget så godt i hele sit liv. På Filmskolen havde de heller aldrig leget så godt nogensinde før.

PÅ PRØVETUR I OLSENS

MOTORBÅD

En søndag morgen samledes Martin og Søren, Egon og Tom, en fotograf, som ikke havde noget navn, rekvisitmester Thommesen, og historielærer Olsen ved Olsens motorbåd i “Overgaden neden vandet”. I de andre både, der lå ved kanalen, sad andre kanalskippere og tænkte i timevis over, hvad de skulle foretage sig senere på dagen. Filmsapparat og kassetter med film blev stuvet om bord. Olsen havde korte gummistøvler og sydvest på. Han stod og rykkede i en snor for at starte motoren. Rekvisitmester Thommesen stod helt ude i stævnen for at kaste fortøjningen, når motoren satte i gang. Fotografen var lille og

tyk, og da han sprang ned i båden , rejste alle sig op for at svømme i land, hvis båden kæntrede.

-Nu sejler vi, råbte Olsen. Olsen skulle optræde som turistfører på denne prøvetur ad den samme rute, som undervandsbåden skulle sejle hele sommerferien. Han havde skrevet alting ned og hans papirer stak op af hans baglomme som en knallert.

Bbrrrrrruuuuuuuummmmm sagde det pludselig, og så var motoren startet og hostede og hakkede for at rense rør og gaskamre ud. En lugt af benzin bredte sig og en let blå sky steg op mod himlen. Der var sat film i apparatet, og et stativ var stillet op i vandkanten, et andet var stillet op på taget af kahytten og surret fast. Filmen skulle jo forestille det, man så igennem periskopet, som var undervandsbådens øje. Ganske langsomt lagde båden ud midt i kanalen og begyndte at tøffeover mod Bomhoffs plads. Humøret var højt. Der blev råbt hurra, da de fik øje på undervandsbåden, der lå og slubrede småbølger i sig til morgenmad.

-Mine damer og herrer. Jeg byder Dem velkom men ombord. Jeg skal ha den fornøjelse at være Deres turistfører på denne lille tur igennem Københavns inderste, sagde Olsen, og hans knallert stak stadig op af baglommen, mens han styrede fremad.

Filmsapparatet snurrede lystigt.

-Nenvah revo srævt iv reljes un, sagde Olsen højt og tydeligt.

-Hvad betyder det? spurgte Thommesen og drengene i

munden på hinanden.

-Det er dansk og det betyder: Nu sejler vi tværs over havnen. Men jeg siger det bagfra, for vi sejler jo den modsatte vej af alle andre turistbåde.

-Vil du ikke holde op med det pjat, sagde de i munden på hinanden.

-Oj, oj, sagde Olsen, og det skulle betyde jo, jo. Bagfra. Olsen hævdede stemmen, og motorbåden sænkede lyden, da farten blev taget af. Han fortalte om Holmens krigshavn, hvor undervands båden kom fra, og hvor danske marinesoldater under krigen sænkede 13 af deres egne krigsskibe, for at tyskerne ikke skulle få fat i dem.

-Ja, det må de højtærede tyske turister undskylde, sagde han og bukkede som en skue spiller.

-Skal du blive sådan ved, spurgte Thommesen og så mistroisk på Olsens knallert i baglommen. Olsen overhørte afbrydelsen.

-Desværre forstår jeres guide ikke arabisk, så der må tales til mig på et andet sprog, hvis jeg skal svare. Tom og Egon hang med hovederne ud gennem kahytsslukafet og grinede henrykt.

-Her på dette sted oplevede København verdens største fakkeltog, da liget af Frederik den 7de i 1863 på panserskibet Absalon blev sejlet hjem til København fra Flensborg.

-Han blev ført over på en pram, der var dækket med sort klæde -lige her på dette sted -og sejlet resten af vejen – den vej vi

også sejler -ind til slotskirken , mens der brændte fakler rundt langs hele havnen, og alle københavnere stod langs bolværkerne.

-Det var året før tyskerne mulede danskerne i 1864. Åh jeg ber. Ingen årsag, mine ærede tyske turister. Olsen grinede og holdt en pause. Filmfotografen holdt bare apparatet fast. Hans vigtigste opgave var at holde apparatet fast. Han havde slet ikke tid til at se, hvad han filmede og ikke tid til at høre på Olsens historier.

-Her ligger Holmens kirke. Her ligger Tordenskjold begravet, råbte Olsen nu. Og inde på kajen stod flere morgenmennesker og fulgte båden med øjnene. De anstrengte sig for at lytte. Nogen troede, de kunne komme med på filmen, og vinkede.

-Tordenskjold, der ligesom de fleste danske søhelte er nordmand , var med til at mule svenskerne. Så det må de højtærede svenske turister meget undskylde.

-Engang traf Tordenskjold en svensk fregat. Da han, midt i det søslag, som kom ud af det møde, løb tør for krudt, lod han sig sejle over til fjendens skib , hvor han spurgte, om han ikke måtte låne noget krudt, da han løbet tør.

-Ja, den ældre herre, der står inde bag vinduerne og vinker herud er såmænd Torden skjold selv, sagde Olsen for skægs skyld.

- Skal vi allesammen hilse på Tordenskjold. Hej du gamle!
Mens Martin og Søren råbte hurra fortsatte Olsen:

- Den svenske fregat ville ikke låne Tordenskjold noget krudt, så i stedet spiste de frokost sammen og skiltes for at vente med at slås videre til de mødtes igen ,og Tordenskjold havde lidt mere krudt med hjemmefra.

-Tordenskjold kunne hverken læse eller skrive før han var 18 År.

Olsen vendte sig imod Børsens snoede tårn med de tre dragehaler, der drejede sig hele vejen op. Det var bygget af Chr. d. 4de.

- Børsen.Bygget år 1598, sagde han blot.

-Hernede bag højbroen rider Absalon. Han grundlagde København i år 1169. Han var biskop og kriger. Han rensede Østersøen for tyske sørøvere. Ja, det må mine ærede tyske turister altså meget undskylde. Han byggede en borg her for at holde øje med, hvem der sejlede forbi. Det gjorde han i 1169.

-Bagved, mine damer og herrer, ser De Nikolaj Kirketårn. I gamle dage gik Øresund helt ind til kirkens bagside ,og før søfolkene sejlede ud ,gik de ind og bad om godt vejr i kirken. Kirken funge rede også som sømærke for de søfarende. Den blev bygget i år 1265. Indtil 1918 viste Nikolaj kirketårn alle københavnere og også alle søfolk, der sejlede forbi, hvor mange klokken var: En stor kugle blev hejset op i tårnet hver dag klokken 1, så kunne alle mennesker stille deres ure efter den.

-Bagved Absalon ligger Højbro plads, hvor Chr. den 4de, 14 år gammel, holdt verdens største ædegilde, da han blev kronet.

Olsen gjorde en pause og halede sin knallert op ad baglommen og foldede den ud. Han begyndte at læse, og Thommesen havde taget sin kasket af og kløede sig ugenert i nakken, mens han tyggede tyggegummi, som om han var helt alene i verden.

Olsen fortsatte, idet han læste op af sine papirer:

- De spiste 40 fedekalve, 200 pattegrise, 350 lam, 550 høns, 400 svin, 200 tønder nykernet smør, 30 røgede hamburgerrygge, 100 røgede svineho veder, 100 sider flæsk, 8000 æg og 6000 fisk. Det spiste kongen og hans gæster. Københavnerne fik en hel okse stegt på spid og fyldt med agerhøns, hanekyllinger, gæs, høns, pattegrise og alle slags fugle. Ud af oksen hang pølser og flæskesteg. Midt på Højbro plads blev der bygget en brønd med fire haner. I de to var der rødvin, i de to andre hvidvin. Hanerne løb med vin ligeså snart man drejede op for dem. Det var i år 1602. Alle de fattige kom med kander, spande og hatte for at fylde op. De sloges så meget for at komme til, at rørene med vinen blev brækket af og vinen kunne ikke længere løbe ud. Men festen på slottet, der lå herovre, varede lige fra søndag til torsdag.

Der blev skiftet film i apparatet. Filmfotografen var absolut kun optaget af at filme, og nu gik det lystigt igennem kanalen ned langs Thorvaldsens Museum og Gammel Strand.

- På dette sted, råbte Olsen og slog ud med hånden mod Gammel Strand. Her lå på Chr. d. 4des tid tømmerstabler og pakhuse, små fiskerhytter med garn udenfor og høns og

grise. Fiskerkoner sad og solgte fisk ,og der var rebslagere og udenlandske handelsfolk. I husene bagved boede store købmænd, der havde skibe, der sejlede over hele verden: til Afrika, Grønland, Amerika og Indien.

To betjente på motorcykler stod med åben mund på Stormbroen og ville ikke tro deres egne øjne, da de så motorbåden komme futtende og hørte Olsen stå og fortælle, mens han styrede. Olsen satte farten op forbi de store pakhuse og Tøjhusmuseets gård med Istedløven.

-Den blev taget fra os i 1864 ,men amerikanerne gav os den tilbage i 1945. Det siger jeg så mange tak for til mine ærede amerikanske turister. Motorbåden var nu ude i sejlrenden igen, men lige med ét lød en skibssirene bagved dem. Motorbåden blev forfulgt!

Nogle mænd i sorte uniformer stod på en høj hvid motorkrydser, der forfulgte dem og vinkede og svingede med huer og arme. Der blev tuttet i horn og piftet i fløjter og fingre. Sirenerne lød mere og mere arrige.

-Det er havnepolitiet, råbte Martin, og alle vendte sig om og fulgte Martins blik. Olsen kastede bare et kort blik bagud, så satte han farten yderligere op. Fotografen stod med hånden lige i vejret og filmede båden, der forfulgte dem.

-Hvad i alverden vil de, spurgte Olsen.

- Du skal se ,vi gør nok noget, som slet ikke er tilladt, sagde Thommesen, der var ved at blive søsyg og som prøvede på at se

på et bestemt punkt på agterspejlet.

-Bliv bare ved. Den er mægtig, råbte fotografen. Det er meget bedre end alle dine historier. Dette her er billeder og handling. Det er film.

Kan du ikke sejle lidt hurtigere, så vi kan få lidt mere med. Undervandsbåden bliver forfulgt! Olsen satte farten yderligere op, og det var, som om båden løftede sig på bølgerne, den syntes kun at klappe lidt ned mod bølgetoppene engang imellem. Martin og Søren stod og holdt fast ved hinanden. Alle stod og holdt fast ved hinanden, men den høje hvide motorbåd halede ind på dem. Ved indsejlingen til Bomhoffs plads var de blevet indhentet, og havnepolitiets motorbåd svingede elegant ind foran dem, mens der blev gjort tegn til dem om at standse. Olsen slog motoren fra og så ærgerlig på de uniformerede mænd på havnepolitiets båd.

- hvad i alverden bilder I jer ind, råbte en mand med guldstriber på ærmet. .

- Ved I ikke, at det er forbudt at sejle rundt inde i kanalerne? Og ved I ikke, at I har sejlet for hurtigt? Og så er indsejling forbudt i kanalerne. Og så har I råbt efter en gammel dame ved Holmens kirke. Det var hende, de troede var Tordenskjold. Men der var kommet flere hundrede meter film ” i kassen”, som det hedder i filmsproget.

TIDEN LIGE FØR DET

BEGYNDTE

Martin og Søren havde højtideligt lovet skolen, at de ikke ville begynde på deres turistture før sommerferien, selvom de amerikanske turister allerede var begyndt at strømme til København fra maj måned, i titusindvis hver dag. For at få tiden til at gå, passede de deres lektier. Endelig kom skoleafslutningen og ferien. Der var bygget en stor port af rødmalet tømmer nede foran bolværket, hvor undervandsbåden lå. Oven over porten stod der med store udskårne bogstaver:

TURISTTURE I UNDERVANDSBÅD

Og nedenunder på engelsk

SIGHTSEEING BY SUBMARINE

Bogstaverne spejlede sig i kanalens vand. En lille kiosk var blevet lejet hos børnehjælpsdagens kontor for 10 kr. Der var sat danebrogsflag op på begge sider, som om det var en iskagebod. Træerne stod tætte i løvet og den røde port, de rød-hvide flag og de grønne trækroner, de store bogstaver og de mange nysgerrige, havde skabt et liv og røre som aldrig før. De faste beboere var flyttet til bænke, der stod lidt længere væk. Men de sad hele tiden og fulgte med i, hvad der skete. De talte ikke om andet.

PRESSEN SKRIVER OM U2

Der blev indbudt til en prøvesejlads for pressen, og båden var stuvende, fuld. Alle var begejstrede, og humøret var højt. Alle var

anbragt på bænke og u-båden lagde ud på sin første tur uden at en eneste bemærkede, at undervandsbåden ikke rørte sig af flækken . Alle var henne og se i periskopet, hvor den film , som filmskolen havde optaget, viste, at alle deltagerne sejlede adstadigt igennem Københavns kanaler med kun en lille periskoppibe over vandet. Martin og Søren serverede øl for gæsterne, og journalisterne skrev om u-båden og fotograferede den nye seværdighed. Politiken bragte historien på bagsiden

KØBENHAVN SET NEDEFRA

stod der i overskriften. Information skrev ikke noget. De syntes det var noget pjat. Ekstrabladet bragte et stort billede af undervandsbåden på midtersiderne og billeder af Martin og Søren med deres forældre

2 DRENGE STARTER MILLIONFORRETNING

stod der i overskriften. Berlingske Tidende skrev kun et lille bitte stykke

UDEN OVERSKRIFT

Børsen skrev

TURISTERNE FÅR NYT STED AT LÆGGE DERES PENGE

Det Fri Aktuelt skrev

GENBRUG AF UNDERVANDSBÅDE

Amagerbladet skrev derimod

BOMHOFFS PLADS BLIVER EN NY " LILLE HAVFRUE"

Der var fejl i overskriften. Der skulle have stået

BOMHOFFS PLADS FÅR SIN EGEN "LILLE HAVFRUE"

DET BLIVER EN SUKCES

Historielærer Olsen og rekvisitmester Thommesen havde sørget for, at busserne med turister blev kørt ud til Bomhoffs plads dagen igennem. Turisterne kunne købe billetter på hotellerne og busserne startede fra morgenstunden. Nu gik busturene ikke bare til Den lille Havfrue eller til Kronborg slot i Helsingør eller til H. C Andersens hus. i Odense. . Nu kom de skinnende busser, der var sølvfarvede eller blå og metalskinnende , røde og hvide eller grønne og gule med turister kørende frem til Bomhoffs plads, og det ene hold turister efter det andet blev stoppet ned i undervandsbåden , lugen blev lukket vandtæt, og motorerne startet. Hele undervandsbåden begyndte at rokke og ryste og ingen lagde mærke til det lille apparat, som var fastgjort øverst oppe ved periskopet, således at filmen kunne køre, når båden var kommet godt igang, selvom den ikke rørte sig fra bolværket. Nede i undervandsbåden stod stole og bænke, som var lånt i Christianskirkens menighedshus, der var lukket om sommeren. Turisterne var så bange for at sejle rigtigt under vandet i en rigtig undervandsbåd, så de ivrigt fulgte alle skibets bevægelser gennem periskopet-troede de. En ung studine var ansat til at fortælle om alt det, de troede , de sejlede forbi på mange forskellige sprog, både engelsk og fransk, tysk, svensk og italiensk. Hun fortalte, hvor Krogs fiskerestaurant lå, Strandens

fiskerestaurant, Brøstes turistshop, og alle de andre butikker, som kunne interessere turisterne. Og turisterne hørte tålmodigt på det alt sammen. Alt gik storartet og efter planerne, og der blev " sejlet" en tur i en halv time hver time. Nede i undervandsbåden blev der tilbudt postkort af båden. De blev solgt for 1 krone stykket, øl blev solgt for 5 kroner, sodavand for 3 kroner, og tændstikæsker med billeder af Tordenskjold, som turisterne troede var lavet specielt til båden, kostede 1, 50 kr stykket. Flere købte både 2 og 3 æsker. Og selve billetten kostede en 10-er. Det var en strygende forretning. I vinduerne på Bomhoffs plads sad beboerne og fulgte med i alt, hvad der skete. Jernhandleren kom frem flere gange om dagen og blev stående længe og så over mod undervandsbåden, kajpladsen, køretøjerne og menneskene. Ind imellem kom turisterne så op igen lidt blege efter tasmørket i undervands bådens indre. De havde været helt bange, når Martin gav den en med skraberen og fortalte, at nu var de 30 meter under vandet og skrabe bunden ude i sejlrenden, så et stort skib kunne sejle over dem, lige nu. Men henunder aften blev de nødt til et indstille sejladsen på grund af filmen, der viste københavn i strålende solskin og søndagsvejr. Man kunne jo ikke sende turisterne ned i undervands båden om aftenen og lade dem sejle en tur rundt i strålende solskin.

Der var dog allerede planer om at lave film, der passede til al slags vejr, så de kunne være i gang hele tiden. Efter de første

dage sad drengene helt benovede og talte alle de mange penge sammen og lagde udenlandske penge i en kasse for sig. Alene de udenlandske penge kunne næsten ikke være i en hel cigarkasse , som de havde fået fra auktionsmesteren.

Tusindvis af kroner kom ind hver dag. Martin var holdt op med at notere ned på en lille lap alt det, de satte i banken, men drengenes forældre talte næsten ikke om andet. .

-Tænk nu på skatten, drenge, sagde Sørenns far, men alle pengene gik ind i banken , og der blev de ført ind på drengenes fælleskonto. Alle ,der havde noget at gøre med undervandsbåden ,kunne træk ke på fælleskontoen. Skattevæsenet var blevet tilbudt at være med også, men de havde sagt nej tak. Der var nok mere end 20 kontohavere, og det var ved at gøre bankkassereren vanvittig af forsigtighed. To gange om ugen kom en oliebil med olie til undervandsbåden. Det så meget rigtigt ud alt sammen, og bankbestyreren kom altid hen og talte med drengene, når de var inde for at sætte penge ind hver aften. Han kunne godt følge med i , at det var en god forretning. Når en tur var slut stillede turisterne sig op og fotograferede undervandsbåden, men de kunne godt forstå allesammen, at ingen kunne stå på dækket og filme, mens undervandsbåden sejlede. Så ville de drukne , troede de. Ind imellem blev der skiftet film , og så tog de alle på en tur ud i Øresund og op til den svensk-norske grænse, mens Olsen fortalte historier om de danske søhelte på Tordenskjolds tid. En halv time efter var de hjemme igen. Drengene syntes selv, det

var den bedste tur. Imens den blev sejlet , lå undervandsbåden lige så stille ved kajen og rystede og vippede og blev overskyldet med vand. Netop på disse ture med søheltene blev der solgt mange tændstikæsker med Tordenskjold på for 1 krone og 50 øre pr stk. De 50 øre var fortjeneste sagde de, når nogen spurgte. Fortumlede kom turisterne op en halv time senere. De havde været hele Kattegat rundt. Det var en kæmpe-oplevelse. Bare det at sejle med en undervandsbåd! Hvor mange havde egentlig prøvet det? Det hele fortsatte fra morgen til aften. Hver morgen åbnede sejlturene, når Holmens krigshavn skød sit kanonskud af. Drengene lod, som om det var et specielt signal til dem. De stod oven i købet hver morgen og ventede på signalet. Så kippede de lidt med det mere og mere ramponerede plasticflag som tegn på, at de havde opfanget signalet. Kaptejnen gjorde honnør over mod Holmens krigshavn ,og motorene blev startet med den samme højtidelighed, som man starter en raketmotor. Ovre på Holmen vidste de naturligvis ingenting om det. De skød bare lige ud i luften, som de altid havde gjort.

PENGENE REGNER NED FRA

HIMLEN

De to drenge var efterhånden de mest kendte ansigter på hele

Bomhoffs plads, ja, på hele Amager, i hvert fald på hele Christianshavn. De handlende hilste på dem, og drengene fulgtes altid ad. Det, som den ene kunne klare, det kunne den anden ikke og omvendt, det som den anden var god til, det var den første ikke så god til. Deres succes var kæmpestor. Hvert øjeblik blev de besøgt af journalister, der ville høre deres mening om dit og dat. .

-Hvad mener I om vores skolevæsen, spurgte journalisterne. .

-Hvad mener I om det danske militær ?.

-Hvad mener I om piger og drenge, der sover sammen ?

De blev inviteret med til kunststillinger, til koncerter, og midnatsforestillinger, hvor der kom kendte skuespillere. Det varede ikke længe, så fandt de en lille ejerlejlighed i den fine gade " Overgaden -oven- vandet", og journalisterne kom og fotograferede drengene i deres nye lejlighed. .

-Hvad mener I om vores skolevæsen, spurgte journalisterne igen. .

- Hvad mener I om det danske militær ?.

-Hvad mener I om piger og drenge, der sover sammen ?

Det var efterhånden ikke usædvanligt, at drengene ankom til Bomhoffs plads i en stor Taxa. De kørte kun med Marmorbilen, som havde store gamle amerikanske biler med flag på køleren. Marmorbilen kørte uden taxameter og kun for de rigeste. Der var telefon i bilen. Det ærgrede dem tit, når de ikke havde nogen at ringe til. Deres ejerlejlighed kaldte de for "fjolleløs", og den dag ,

de havde fundet på det, stod det i alle landets aviser med et billede af de to drenge. Når de gik i biografen, købte de en ekstra plads til al det slik, de købte, og de havde også købt et 16 m/m filmsapparat, så de kunne sidde om aftenerne derhjemme i ejerlejligheden og se Anders And film og andre tegnefilm, som de havde købt ind i store mængder. Martins lillesøster var tit med dem og deres forældre besøgte dem hver dag, men blev mere og mere stille. De kunne ikke rigtig følge med, sagde de. Drengene bestilte en malermester, der skulle tapetsere begge forældrenes lejligheder, og det var lige før drengene selv ville bestemme tapetet. De havde fundet på en bestemt drink, som de altid skænkede for sig selv og serverede for deres gæster. Det var en særlig opskrift. De tog en flaske fransk champagne, og så hældte de en lille bitte smule champagne op og fyldte derpå resten af glasset helt op med gul sodavand. Der blev købt stereoanlæg til mange tusinde kroner og en hel masse plader til 2000 kr, som de spillede, når de havde besøg om aftenen. Pigerne kastede lange øjne efter drengene ind igennem bagruden af Marmorbilen, når de kom kørende langsomt og alligevel lidt utålmodige igennem prinsessegades slumkvarter på vej til deres guldgrube, deres lille turistattraktion, som var blevet årets sensation i Københavns turistliv. På en tobaksfabrik havde de lavet aftale om fremstilling af specielle cigaretter uden rigtig tobak i. Når de var tændte, holdt man dem bare mellem fingrene, og så kom der en dejlig velduftende røg ud og lidrede dem i næsen. Det var noget

indisk røgelse. Marmorchaufføren kunne næsten ikke holde det ud og lod alle vinduer åbne. Der var mange, der begyndte at efterligne deres påklædning, men selvom de havde masser af penge blev de mere og mere hulkindede og blege. De lignede to natteravne. Hver 14. dag sendte sagfører I. C. Klausen dem en opgørelse og havde til sidst i opgørelsen beregnet 3 tusinde kroner til sig selv. Honorar, stod der.

Historielærer Olsen var rejst på sommerferie i Jylland, som han plejede hvert år, og han fulgte ikke rigtig med i, hvordan det hele udviklede sig. Han holdt ferie på en kro i Hanstholm. Og aviser fulgte han ikke med i i sin ferie, så han vidste slet ikke, hvordan det hele gik. På kroen blev han næsten aldrig færdig med at spise sin frokost, før han skulle til at spise til middag. Og sådan gik den ene dag efter den anden hele ferien igennem og indtil den var slut.

OLSEN VENDER TILBAGE

Da historielærer Olsen vendte hjem fra sommerferie kom han i tanker om undervandsbåden. Han fik lyst til at gå ned og se, hvordan det gik, og han tændte sin shagpipe, så hele hans ansigt blev gemt i røg og damp. Han gik rask ned gennem prinsessegade. Hans cowboy bukser var blevet endnu strammere, end da han rejste på ferie, men han havde de samme små knæk i knæene. Bare lidt stivere. Han elskede at bo på

Christianshavn. Da han skulle over gaden ved købmandsforretningen et godt stykke nede ad prinsessegade, måtte han stoppe op for en kæmpestor gammel taxa. "Marmorbilen" stod der på siden ,og et trekantet flag dansede for vinden over den venstre forskærm. Den kørte langsomt og fyldte næsten hele gaden. Alle cyklister måtte vige ind til siden. Olsen kastede et blik ind gennem bagruden. Med et fik han øje på noget , der spærrede hans øjne vidt op samtidig med, at hans næsebor begyndte at vibrere ,og munden gik på ham, som om han sagde en hel masse fremmedord. .

-Det var satans, sagde han, og det var kun ment for hans egne øren. På bagsædet havde han set Martin og Søren sidde henslængte med benene over kors. De snakkede ikke sammen. Martin sad med et tegneseriehefte hvilende på knæet. Søren sad med en rygende cigarret.

- Har man nogensinde kendt magen, spurgte han sig selv. Jøsses, jøsses, hvad har jeg dog gjort? Bilen pruttede bare efter ham ud gennem udstødningsrøret. Han skyndte sig over gaden og var kun lige kommet over, da en stor stålfarvet bus bugtede sig ned gennem prinsessegade stopfyldt med nysgerrige turister, der sad og så op og ned ad alle de fattige huse, de kørte forbi. Olsen havde fået fart på. Han nærmest småløb, indtil han kom ned på hjørnet af Bomhoffs plads, hvor han standsede med et sæt. Han nåede kun lige netop at se Martin og Søren stige ud af den storeTaxa, hvis bagdør var holdt vidt

åben af en chauffør med kasket og et mærke fra en kongelig automobilklub i kasketskyggen.

Søren betalte med et bundt pengesedler, som han halede op ad lommen, mens han stak sin cigaret om bag øret, hvor den røg som en skorsten på hans hovede. Han havde sko i to farver. Hvide og brune golfsko. Martin knappede jakken og trak lidt i slipset, mens han så sig omkring. De kunne godt ligne 2 amerikanske gangstere. Fra undervandsbåden steg en tynd røgstribe op og ud gennem lugen og amerikanske damer og herrer i alle mulige spraglede farver væltede ud af bussen. . kaptajnen stod og gjorde honnør; og en ung pige med studentehue hilste pænt på nogle turister, der ville give hende drikkepenge. Flagene blafrede og fuglene sang i trætoppene. Damperne lå hvide og stille ovre ved Bornholmerkajen. Den store bus havde landet en ny ladning turister til undervands-sightseeing. Olsen blev splintrende gal i hovedet. .

-Hvad i alverden var det for noget tøjeri. Det havde da aldrig i livet været meningen. I samme øjeblik Martin og Søren fik øje på Olsen, smed Søren sin cigaret, og de løb hen til ham så rask, benene kunne bære dem. Pludselig var de drenge igen. De ville gerne fortælle ham alt det, de havde oplevet, mens han havde siddet på kro. .

-Er det ikke fantastisk, sagde Martin og slog ud med hånden. Den sejler så godt som aldrig før. Den har snart sejlet 100.000 kilometer.

-Det er den bedste undervandsbåd i hele verden. Allerede til næste år tror jeg , vi kan få råd til at købe en atom-undervandsbåd med raketter. Så kan vi lave fyrværkeri om aftenen .

- Hvor mange penge har I tjent på det her, spurgte Olsen, som om han talte om noget andet.

-Tjent og tjent. Det er jo ikke fortjeneste det hele. Der er også udgifter.

-Er det til at køre i Taxa for? Olsen var rasende. .

-Nej, nej, men vi er jo ikke gamle nok til at få kørekort, og vi skal jo også frem ligesom de voksne. Der er flere københavnere, der har mindre brug for en bil, end vi har.

-Vi må ikke engang køre på knallert, føjede Søren lidt forsigtig til. .

-Hvad siger jeres forældre til al det her ?.

-Vore forældre har det udmærket, tak.

-I fortjente, at den gik til bunds en dag, sagde Olsen. Det var første gang, han havde fået en ide, som gav penge. Olsen vidste ikke rigtig, hvad han skulle sige, så gal var han. Ja, han vidste ikke engang , hvad han egentlig var gal over , så gal var han. De fortalte sikkert heller ikke hans historiske historier om bord. Og se , det kunne han jo have ret i. Men det vidste han bare ikke noget om. Historierne var i al hemelighed lavet helt om, så det turistføreren sagde, lignede det, alle andre turistførere sagde, når de sejlede igennem kanalerne hver halve time. .

-Derinde kan De få en kanaltur igennem København med en undervandsbåd, sagde guiderne på de hvide både, når de sejlede forbi ude i havnen. Det betalte sagfører I. C. Klausn turistfarten for at sige, og det var ikke billigt.

- - -

Olsen gik sin vej. Man kunne høre på hans skridt, at han var rasende. .

-Hvad tror du, han er så gal over, spurgte Martin. .

-Ahr, han er bare misundelig, sagde Søren. Vi må invitere ham ud en aften. Så bliver han god igen. Hvad havde han tænkt sig, da han kom med ideen ?Hvad tror han, kommunen betaler ham løn for ? Han skal lære os noget. Men Olsen tænkte ikke på at blive god igen. Han gik og gik, og smækkede næsten skosålerne ned i fortovet, og han gik direkte over til filmskolen, hvor han fandt Thommesen travlt optaget. .

-Dav du, sagde Thommesen. De har rigtig heldet med sig, de unge mennesker. Det er næsten et eventyr. .

-Har du vidst det hele tiden, spurgte Olsen, og Thommesen gloede på ham og forstod ikke et muk. .

-Er du ikke klar over, at vi ødelægger de grønskollinger med den skide undervandsbåd. Jeg må tale med dig.

-Sæt dig op på kontoret, så kommer jeg om et øjeblik. Så kan vi gå ud og drikke en bajer sammen. Olsen var gal på alle. Selv kontordamen oppe på kontoret vrængede han af. På væggen var

et stort fotografi ophængt af undervandsbåden, der stod fuldt lastet med alle de ansatte. Helt oppe ved lugen stod Martin og Søren og vinkede til filmskolens fotograf. Olsen gloede arrigt på fotografiet. Troede de, han ville vinke igen, måske?

— — —

Det var svært for Thommesen, at få Olsen til at falde til ro. De var både i “Kahytten”, i “Huggeblokken”, på ”Charlie Brown“, og de endte på “Ravelinen”, før Thommesen begyndte at fatte, hvad det var, Olsen var blevet gal i hovedet over. I mellemtiden havde han glemt sin kasket et eller andet sted og ikke opdaget det endnu, så optaget var han af Olsens raserier.

-Jo, fra Olsens synspunkt, som deres lærer, kunne Thommesen såmænd godt se det. Nej, de havde ikke rigtig taget deres kammerater med, det var rigtig nok, det kunne Thommesen godt se. .

- Det er os, der skal få det menageri til at holde op igen, sagde Olsen surt. Det er os, der har startet det. Vi har ansvaret. Olsen sad og trillede lidt med sin serviet, og Thommesen drak en snaps lige oppe fra og ned igennem halsen. .

-Hvad vil du ha, vi skal gøre?

Olsen så længe frem for sig. .

-Det skal jeg sige dig. For jeg har nemlig en ide, som jeg har gået og tænkt meget over. Han dampede på sin pibe, så det lignede en hel atlantehavsdamper, der sejlede henover den hvide

dug, mens han lænede sig frem. .

- Vil de have forretning, så skal de også lære betingelserne.

-Kom så med det, Olsen. Thommesen kunne egentlig godt lide historielæreren, selvom de var meget forskellige.

- Kan du huske den film, vi lavede, hvor vi sejlede op langs den svenske kyst, helt op til den norske skærgård ,og hvor jeg fortalte dig en hel bunke om Tordenskjold, som du aldrig i livet havde hørt før. Kan du huske den film ?

Den kunne Thommesen godt huske. .

-Ser du, når den film er næsten færdigspillet i periskopet ,og undervandsbåden er på vej hjem, så lader vi en robåd komme frem i periskopet med Tordenskjold siddende i båden, med hat og fjerbusk og søstøvler og det hele. Så vinker han imod undervandsbåden, og så sejler han nærmere. Det kan sagtens laves på film . Og så. Hold da helt ferie mand! Så sejler robåden helt op på siden af undervandsbåden, og Tordenskjold kravler op, mens han holder sig fast i periskopet. Så sparker han imod lugen. Hvad siger du så ?Så filmer vi, som om undervandsbåden dykker ud og lugen bliver skruet op. Så sender vi Tordenskjold lige ned i hovedet på turisterne!

-Olsen altså. Du er pragtfuld. Hvorfor er du ikke gået til filmen? Det her må fejres, sagde Thommesen, nu opsat på en rigtig spas, og han købte en omgang til. Det var den letteste sag i verden at lave den filmstump og klistre den på den anden film i slutningen. Ingen ville opdage noget , før det var for sent, og Tordenskjold

kom kørende i fuld kostume ud til bolværket og kravlede ombord i undervandsbåden, som alle turisterne om bord troede ,var på langfart

-Vi skal nok hælde en skvat vand på ham, foreslog Thommesen.

- Det kan du klare. Du er rekvisitmester. Jeg skal nok sørge for, at der kommer presse med, så må vi få de to spilopmagere ned på jorden igen, før sommerferien er slut. Der dukkede et par af Thommesens venner op. Solen var ved at gå ned. På “Ravelinen” tændtes de kulørte lamper, og unge mennesker, drenge og piger, satte sig ind og talte sammen , stille og fortroligt . Voldgravens vand udenfor “Ravelinen” lå mørk og øde hen som en stor våd parkeringsplads uden biler. Bagved så man den høje gule flamme fra pyrolyseværket. Det lignede et stort levende stearinlys, der var anbragt mellem alle de sorte hustage på Christianshavn.

Olsen gik hjem med faste skridt, som en skolemester, der har givet to uartige elever en ordentlig overhaling. Han vidste egentlig ikke, hvorfor han var gal. Måske var han bare misundelig. Men det var vel også grund nok til at være gal.

TORDENSKJOLD I SØEN

Sebastian Steppenborg kom spadserende over Kneppelsbro med stor værdighed og blikket rettet lige frem. Han havde spadseret

hele vejen fra Østerbro og var gået tæt forbi Det kgl. Teater, hvor det aldrig var lykkedes ham at optræde, selvom han havde været skuespiller lige fra han vejede 150 pund til i dag, hvor han vejede 250 pund. Han havde et stort rødt halstørklæde bundet rundt om halsen for at beskytte sin stemme, selvom han sjældent havde nogen roller, hvor han skulle sige noget. I hans sidste rolle havde han spillet død fra 1. akt. Han havde ligget på gulvet under hele forestillingen. Da han havde vendt sig om på den anden side i 3die akt, var han blevet afskediget. På skuespillernes arbejdsanvisnings kontor havde han fået besked om at henvende sig på filmskolen på Christianshavn, hvor de havde brug for en skuespiller, der så ud som en admiral. Thommesen fortalte Sebastian Steppenborg, at han skulle bruges i en film, hvor han skulle spille Tordenskjold, og den store krop begyndte straks at ryste over det hele. Han ville lige fortælle, at han ikke var søstærk, men blev søsyg for ingenting. Forarget tilføjede han, at man sædvanligvis ikke havde brug for at være søstærk, når man optrådte ved teatret. Teatret udtalte han t-e-a-t-e-r-e-e-d. Det var kun en lille rolle, sagde Thommesen! Han skulle svinge med en kårde i luften, men denne oplysning fik bare Sebastian Steppenborg til at skælve yderligere. Sidste gang han havde fægtet, måtte hans modstander ligge en måned på hospitalet med hul i lungen.

Thommesen syntes godt om Steppenborg.

Hans store næse og dybe vrede øjne under de store sorte

øjebryn passede perfekt til rollen som Tordenskjold.

Det gjorde ikke noget, at han ikke så ud til at have humoristisk sans. Det ville bare gøre det hele endnu morsommere.

Steppenborg manglede penge til husleje og portvin , så han gik med på forslaget. Midt i ugen havde en dame på filmskolen syet hans admiralsuniform. Støvler og hat havde de lånt, og i en frisk blæst stod de nu nede ved Langelinie for at gå ombord i Olsens lille motorbåd med en robåd på slæb. Langs med Langelinie lå, som sædvanlig i sommertiden, rækker af torpedobåde med amerikanske flag og to krydsere, en engelsk og en amerikansk. De skulle på NATO-øvelse i Sundet. Matroserne på krigsskibene fik øje på den store mand i admiralsuniformen, der var på vej ned i motorbåden. Flere matroser råbte noget, som man ikke kunne forstå, og en enkelt tog et billede af Steppenborg. Men Sebastian Steppenborg, der var vant til publikum, vendte sig værdigt imod matroserne og sugede luft ind i brystkassen, så han var ved at sprænge admiralsfrakken. Mest af alt lignede han ærlig talt Chr. d. 4de. Thommesen og filmfotografen hjalp ham ned, og historielærer Olsen startede båden.

Det varede ikke længe, før motorbåden med robåden efter sig, var ude i havneindsejlingen ved Tre kroner ,og Steppenborg sad og rullede med øjnene. Han var allerede godt på vej til at blive søsyg. Thommesen forudså , at han skvattede i kården, og de

skulle springe i vandet og samle ham op. .

-Så kan vi vist godt begynde, sagde Thomme sen opmuntrende, og Steppenborg stirrede ned i den våde grav på den anden side af rælingen. .

-Kan man ikke benytte sig af filmtricks, spurgte han. .

-Det er netop det, vi gør, sagde Olsen. Men du bliver nødt til at kravle ud i den robåd. Steppenborg var ikke den type, der brød sig om, man sagde du til ham. På den måde lignede han en rigtig admiral. Han stod allerede nu med rumpen i vejret. Den var så omfattende, at den lignede en hel balle hø, men efter megen møje kom han ned i robåden, hvor han stod og svajede. .

-Nu skal De stå og fægte med armene imod films- apparatet og råbe og skribe hen imod apparatet. De må også gerne tage kården ud af skeden og svinge den over hovedet og udstøde et højt hyl. Bagefter skal jeg nok give signal, så skal De sætte Dem ned i robåden, tage åreerne og begynde at ro hen til os, helt hen til skibssiden. Er det forstået ?.

-Jeg har aldrig roet i hele mit liv, sagde Steppenborg, og det var tydeligt, at han var ved at blive dårlig. Han var helt grøn i ansigtet. Den lille robåd hoppede lystigt på bølgerne, og ved den mindste bevægelse stod vandet ind over rælingen. Det ville aldrig gå godt, når han kom op at stå.

-Er vi klar med apparatet ?.

-Jeg bliver dårlig, råbte Steppenborg og greb for sig. .

-Nej, De er mægtig god, råbte Thommesen. Nu sejler vi lidt

længere væk. Og med et drøn var motorbåden et godt stykke borte, og kølvandet havde nær sendt den danske viceadmiral til bunds i Øresund, mens han udstødte et brøl, der kunne høres helt ned på de bageste rækker i et hvilket som helst teater.

-Så filmer vi.

Sebastian Steppenborg havde ikke svært ved at agere en forlist sømand på havets vilde bølger. Det var faktisk bedre, end det kunne blive i virkeligheden. Han havde rejst sig halvt. Han fægtede med armene. Han råbte og skreg. Og han satte sig bums på rumpen ned igen. Han vinkede med et lommetørklæde, og han svingede med sin kårde. Båden virkede ikke større end en valnødde skal sammenlignet med Steppenborgs store krop. .

-Kom så bare nærmere.

Det lod Steppenborg sig ikke sige to gange. Man mærkede nok, at det var en alvorlig gæld Steppen borg sloges med i det daglige. Nu havde han fået anbragt sig ved årerne ,og han sejlede i en zikzak stribe langsomt og hoppende henover bølgerne helt frem, men med årerne smuttende hele tiden på vandet. Det hedder, at “de laver fuglereder” i sømandssproget. Det sidste billede på filmen var et stort nærbillede af søhelten, der greb for sig og fik fat i motorbådens ræling. Frelst!Reddet med livet i behold!

-Det gør jeg aldrig igen, sagde han fornærmet; men så sagde han heller ikke mere, så forpustet var han af skræk og rædsel.

-Vi har fået netop det, vi havde brug for, sagde Thommesen. På vej hjem satte han Steppenborg ind i resten af planen, og

efterhånden tøede den store skuespiller. op og begyndte at le. Det skulle han nok klare. Han kunne oven i købet tale til turisterne på engelsk, tysk, fransk, italiensk og svensk, for det havde han lært. Den spas skulle de ikke fortryde. Han ville næsten gøre det for ingenting, hvis ikke netop nogle rent forbigående økonomiske vanskeligheder gjorde det nødvendigt for ham at se på pengene. Olsen, Steppenborg, fotografen og Thommesen glædede sig, som de rene børn, til at sætte dette punktum for undervandsbådens undersøiske turisttrafik. Man aftalte, hvilken dag, det skulle ske. Det var under forudsætning af, at man kunne bytte de to film ud på undervandsbåden forinden. Hvis da ikke hr. Steppenborg var optaget den dag ?.

-Nej, bevarer. Han ville sætte alt andet tilside. Men var det ikke lidt synd for de to kanaljer at afsløre dem?.

-Nej, nu havde de leget Kong Gulerod længe nok.

UNDERVANDSBÅDENS

SIDSTE REJSE

Nu bliver vi nødt til at nævne en dato. For nu sker det hele på én

gang. Det var den 2den august, og det var højt klart solskin allerede fra morgenstunden. De første ture den dag var allerede sejlet med turister ind gennem kanalerne, troede de. Undervandsbåden havde bare , som sædvanligt , ligget ved bolværket på Bomhoffs plads og havde rystet de indespærrede turister godt rundt imellem hinanden. Sejlturene til den svenske kyst , eller “Turen til de danske søheltes tumlepladser “, som det hed i reklamerne, begyndte først efter klokken 12. Med Martin og Søren om bord. Olsen og Thommesen havde sørget for, at der også var et par journalister om bord. De var omhyggeligt udvalgte. Kaptajnen sad og gemte sig inde i motorrummet. Faktisk havde kaptajnen aldrig sejlet et skib. Han var en ung student, der skulle tjene lidt penge i sommerferien. Turisterne begyndte at kravle ned og som sædvanlig blev båden stopfuld. Det var næsten udelukkende amerikanere. Bænkene blev lidt efter lidt taget i brug, men flere blev stående. Nogle var altid så nervøse for at sejle under vandet med en rigtig undervandsbåd, at de opholdt sig tæt ved lugen under hele turen, så de kunne følge med i periskopet. I et lille sminkeværelse på filmskolen sad Sebastian Steppenborg og lagde sidste hånd på sin udklædning. Han havde smurt rød farve på kinderne, så han så ud som bidt af vind og vejr. Han var stærkt beroliget af, at hans optræden nu alene bestod i, at han skulle banke med sin kårde på lugen og kravle ned i undervandsbåden på en bestemt tid, når lugen var blevet skruet op. På den måde ville det se ud, som om man

gennem filmen så ham i virkeligheden i periskopet, og at man i virkeligheden så ham i filmen , således at han – når han nåede frem til undervandsbåden – på filmstrimlen – ville se ud, som om han kravlede om bord midt ude på havet. Han sad og så sig veltilfreds i spejlet en sidste gang. Ombord på under vands- båden begyndte de nu at skrue lugerne fast. Det gjorde de altid et stort nummer ud af, så turisterne rigtig kunne mærke, at nu var der ingen vej tilbage. Nu måtte de forlade sig på turistførerens sødygtighed. Da de store motorer startede op og en let skælven gik gennem skibsskroget, blev der helt stille, og alle så sig omkring. Nogle tog billeder nede i tasmørket med blitz. Ingen mennesker derhjemme i Amerika ville nogensinde tro på, at de havde været ude at sejle i en rigtig undervandsbåd, hvis de ikke kunne vise et fotografi af det. Blandt de mange turister om bord var der på den dag også en gammel engelsk u-båds kaptajn, som havde gjort sidste verdenskrig med. Men det var der ingen, der vidste. Han sad bare og så sig lige så stille omkring. Han var over 70 år. Og han havde sænket flere tyske skibe under krigen. Han havde iøvrigt været kaptajn på en u-båd, der var næsten lige så gammel som han nu var kommet ned i, og han kløede sig ellers godt i nakken. Hvor var alle skifferummene blevet af? Ellers så den jo udmærket ud. Hvad var det for nogle mærkelige lyde, han hørte? Dem havde han da aldrig hørt før. og når man sejler i u-båd drejer meget sig om at høre lyde. Han tog briller på. Nu begyndte guiden at fortælle, hvordan de ville sejle en tur ud i Øresund og

op til den svensk-norske grænse til de steder, hvor den danske søhelt Johan Janssen Wessel Tordenskjold havde kæmpet med svenskerne på Karl den tolvtes tid. Den engelske u-bådskaptajn kløede sig stadigvæk i nakken. Nok var det en hurtig båd denne her, men op til den norske grænse? .

-Der måtte da være et eller andet galt.

-Nu dykker vi ned, sagde den unge student med kaptajnsuniformen og stak hovedet ind fra motorrummet, hvorefter han forsvandt igen. Og så begyndte det at larme og ryste i hele skroget. Den engelske u-bådskaptajn sad og kiggede på det store svinghjul, som skulle dreje rundt, når vandet skulle lukkes ind i de nederste kamre ved neddyk ning. Der var ingen, der svingede disse hjul rundt, og med ét gik der et lys op for den gamle søulk, tidligere kaptajn i Hendes Majestæts marine, pensioneret med ære, u-bådskaptajn Robert P. C. Scott:

-Han var i fuld gang med at blive taget ved næsen!

Det er de djævle danskere, der er på spil, tænkte han. De tror altid, de er nogle helvedes karle. Men jeg skal vise dem, ligesom i 1807, da de troede, de kunne stille bollevand op imod Englands flåde. Ubåden rokkede sig ikke af stedet. Det var både sikkert og vist. Og ingen af alle de godtroende amerikanske turister vidste et ord af, hvad der skete. Øjnene, der var helt rødbrune, spillede i hovedet på kaptajn Scott. Han rejste sig op og gik hen til svinghjulet og svingede det så pluseligt, så ingen kunne nå at stoppe ham. .

-Pas på, råbte Martin. Det hjul må ikke drejes. .

-Kom du lige med herind, min fine ven, sagde kaptajn Scott, der tidligere havde oplevet en god spas og forstod at sætte pris på den. .

-Lad mig lige tale lidt med dig. Ja, han sagde det på engelsk. Men der var ikke noget at tage fejl af. Han tog Martin og Søren med ind i motorrummet, mens den lille studine, der var guide, og som allerede var begyndt at fortælle, så forskrækket efter dem. "Kaptajnen" på 20 år så også forskrækket ud, da kaptajn Scott havde lukket jerndøren efter sig ud til turisterne.

-Vil I vædde med mig om, at jeg er en gammel u-bådskaptajn og har sejlet hele krigen med i sådan en skude som denne her? Jeg har regnet jer ud, mine fine venner. Det er ellers meget smart fundet på. Men nu skal jeg sige jer én ting:

-Nu skal jeg tage jer med ud på en rigtig tur, og vi er allerede på vej ned. Det havde I nok ikke regnet med.

Kaptajn Scott var i fuld gang med at åbne for haner og dreje på håndtag og aflæse instrumenter inde i motorrummet. Ingen af drengene turde sige ham imod. Han arbejdede som en, der vidste, hvad han havde med at gøre.

-Lad I bare være med at sige noget til jeres gæster, fortsatte P. C. Scott. Det ville være synd for dem – og for jer med – hvis I fortalte, at det var meningen, at de slet ikke skulle nogen steder hen. Men jeg vil gerne have mine penge igen. Og i det øjeblik Sebastian Steppenborg, udklædt i fuld krigsmaling som

Tordenskjold satte sig ind i en tilkaldt Taxa, begyndte undervandsbåden neddykket at glide ud fra bolværket ud i sejlrenden på vej ud i Øresund med kaptajn Scott ved roret og stopfyldt med forventningsfulde amerikanske turister. Samtidig snurrede filmfremviseren og gengav de toppede bølger med Sveriges kyster helt ude i horisonten. Oppe fra vinduerne på Bomhoffs plads og fra bænkene rundt omkring, fra folk, der tilfældigt passerede pladsen, og ovre fra jernhandlerens vinduer, så man kun en lille pind rage op over vandet. Det var undervandsbådens periskop, og man vidste ikke rigtigt, om det bare var noget nyt, der hørte med til forestillingen. Det havde de aldrig set før. Nogle gik sammen og talte om det.

-Nu må du hjælpe mig, sagde kaptajn Scott til den unge student. Og I drenge, I må også give en hånd med.

Der lød en skarp lyd fra skibets skrog efterfulgt af et bump. Man kunne høre, at båden var kommet for langt ned. Kaptajnen begyndte at undersøge sine instrumenter, og han var rigtig i sit Es. Lige siden han blev pensioneret for mere end 10 år siden, havde han kun haft lyst til at sejle endnu en undervandstur. Bare en eneste. Martin og Søren derimod følte sig tørre i halsen og kunne alligevel ikke synke. De vovede ikke at se på hinanden. Ville de nogensinde komme op igen? Ville de blive skyld i alle disse uskyldige menneskers grufulde druknedød? Og deres egen med? Skulle de tilstå og risikere panik iblandt turisterne? Skulle de tilstå, at undervandsbåden sejlede, og de ikke anede, hvor de

sejlede hen? Fordi kommandoen var overtaget af en senil gammel englænder?.

-Go on, go on, sagde kaptajn Scott, og guiden, som var gået helt i stå fra det øjeblik, hun havde hørt en fortøjning springe som en sytråd, der bliver revet over, begyndte at forstå, hvad der foregik, og hun fortalte nu sin lektie om Tordenskjold både for at berolige turisterne, men også for at berolige sig selv. Martin og Søren hørte for en gangs skyld efter historien. Blot for at have en retning, de kunne dreje ørerne. Det beroligede også nerverne. Motoren havde en anden lyd. Man kunne nu godt mærke forskel alligevel, om man sejlede rigtigt, som nu, eller bare lå ved bolværket og brændte motorolie af. Højt over u-båden hørte de lange fløjtetoner fra skibe, de passerede. Kaptajnen sejlede udelukkende på sine instrumenter og efter kort, han havde fundet i kommando rummet. Periskopet var kun til at sigte på skibe, man ville torpedere, forklarede den gamle kaptajn til den unge, der på sin side fortalte kaptajnen om den film som, for at narre turisterne, blev spillet i periskopet. Kaptajn Scott havde fået en god historie med hjem til de lange vinteraftener i puben hjemme i England, kroen, hvor han stod hver aften og drak en øl, før han gik hjem for at sove. Den historie kunne fortælles på mange måder. Der var mange venner, han glædede sig til at fortælle om denne sejltur. Guiden fortalte løs om for de intetanende passagerer, hvordan Tordenskjold valgte sine matroser ved at stille dem op på en række og hælde krudt i hænderne på dem. De,

som trak hænderne til sig, når han tændte krudtet, kasserede han. Resten tog han med . En af Tordenskjolds kaptajner fik benet skudt af under en træfning og fik et træben, fortalte hun. I næste træfning blev hans træben skudt af.

-Det gjorde mere ondt anden gang, svor denne søhelt. Amerikanerne lo højt. Ellers fortalte hun om Tordenskjold ved Dynekilen, i Gøteborg, ved Marstrand og Carlsten, og som sædvanlig fortalte hun ikke noget om alle de gange , hvor svenskerne havde givet Tordenskjold bank i stedet. Turisterne, der hjemme havde nogle endnu mere tovlige helte, hørte høfligt efter. Andre landes helte kommer ikke andre lande ved. Kaptajn Scott var på vej neddykket op gennem Øresund.

-Hvad er det her, spurgte pludselig en forskrækket amerikaner, der stod ved periskopet for at nyde udsigten og skumsprøjtet. .

-Lad mig se, sagde Scott, der helt havde overtaget kommandoen. .

-What in the devils bloody hell is that, udbrød han, og det var bare engelske bandeord. Martin og Søren kom til. De var helt ved siden af sig selv, og de følte sig ikke en dag ældre , end de var. Tværtimod tænkte Martin på sine forældre og ville helst af alt hjem i en fart. Men det han så i periskopet gjorde næsten ende på hans bekymrin ger. Han troede, han var sejlet over i en anden verden.

-Se engang, sagde han til Søren og puffede ham hen foran

periskopet. En mand stod fægtende med armene i en lille robåd. Han havde store støvler på og en trekantet hat med en stor styrefjer. Ved hans side hang en kårde, og han lignede fuldstændig Chr. den 4de. Han fægtede med sin kårde i luften og begyndte nu, som en besat, at ro henimod undervandsbåden, der gurglede og huggede sig frem. Samtidig med at dette skete, sad til almindelig undren for et større opløb, en mand, der var udklædt som Tordenskjold, på bolværket ved Bomhoffs plads og stirrede ned i det sorte vand og besvarede spørgsmål, mens Olsen og Thommesen løb forvirrede rundt og spurgte, om nogen havde set, hvad der var blevet af undervandsbåden. Alle pladsens beboere kom ned fra vinduerne. Jernhandleren kom ud på gaden, cykelhandleren, og alle, stod bare og stirrede ned i det sorte vand, hvor båden havde ligget hver dag de sidste måneder. .

-Mon ikke vi skulle ringe efter brandvæsnet, spurgte en af beboerne.

-Hvad skal vi med brandvæsnet, spurgte Steppenborg. Han sad med sin kårde over knæene, som om det var en tennisketcher. .

-Kunne den overhovedet sejle, spurgte en af beboerne jernhandleren.

-Den sejler i hvert fald under vandet nu, svarede jernhandleren, og han var lidt beklemt ved situationen. En ny stor turistbus svingede op på pladsen med et nyt hold turister. .

-Herregud, sukkede en dame, tidligere fra 4de sal, der altid

havde fulgt med i, hvad der skete.

-Der må mindst sidde 50 mennesker nede på bunden af havnen. Hvordan skal man få kontakt med dem ?.

-Hvordan skal de få kontakt med os, føjede en anden til. Tordenskjold ved bolværket, svingende med benene udover kanten, Taxaen bagved ham, Olsen og Thommesen, der stod på begge sider af taxaen, som et par forskrækkede moderne engle, det lignede altsammen en statue, et monument, for de faldne i et eller andet slag.

PÅ RANDEN AF EN STORKRIG

Midt ude i Øresund var NATO-manøvren i fuld gang. Lange rækker af torpedobåde sejlede frem og ændrede formationer i ét væk. Store tunge kryd sere med røg op af skorstenene lå ubevægelige og drejede kanonerne hid og did, som var det gymnaster, der stod og spjættede med armene. Et amerikansk hangarskib lå hvid og mægtig midt i den store flådeeskadre af franske, engelske, norske, tyske, italienske og amerikanske krigsskibe. På admiralskibets dæk var der særlig travlhed. Derfra styredes hele manøvren. Øvelsen fyldte hele Øresund og store dele af Kattegat, og der blev affyret torpedoer, og flyvemaskiner snerrede af sted i susende fart fra Kronborg til Kalvehave. Flagskibet udsendte signaler og modtog meldinger. Skibssirener hylede i korte skarpe hyl. Nogle mindede om skrig fra børn. Alle

flådecheferne stod på flagskibets bro. De havde skæg og ordner på. Briller og guldsnore. Radiochefen og en adjutant med lange hvide og gyldne snore hængende fra skulderen ,kom ind med et telegram. Det blev læst af en kaptajn og givet videre til den næste – til den næste igen og endelig til manøvrens øverste chef, admiral Erskine Gothenbourg den Anden. Flydende undersøisk genstand på positionen 54. 12. 42-12. 44. 10.

-Hvad er det for noget?.

-Emnet deltager ikke i øvelsen og findes ikke på kontrolbordet, sagde adjudanten.

-Det kan ikke være de satans russere, udbrød admiral Erskine Gothenbourg. .

-Nej, de anvender kun atomraketubåde, som ikke kan pejles af os. .

-Hvad kan det så være? Få kontakt til den og tving den til at dykke op. Ordre passerede, radioer arbejdede, og telegraflygter blinkede. Morsesignalerne blev besvaret fra mange sider. Det så ud, som om hele NATO-flåden umærkeligt begyndte at flytte sig, og tre torpedobåde stak ud af formationerne og susede af sted henover vandspejlet og kastede dybvandsbomber bag sig, der sendte høje vandsøjler op i luften, når de eksploderede. De morede sig strålende.

-Stop de idioter, der kaster dybvandsbomber, råbte admiralen. Det er aldeles uforsvarligt at kaste dybvandsbomber før vi ved, hvad det er. Er det de satans italienere igen?Ordren

gik af sted samme vej som de andre ordrer. Men forinden havde de fået en ordentlig forkrækkelse inde i undervandsbåden.

Kaptajn Scott kendte godt både lyden og virkningen fra sidste krig, og det var en så alvorlig situation, at han måtte tale om det til alle passagererne. Virkningen var aldeles lammende. .

-Vil det sige , at en eller anden idiot sejler og kaster dybvandsbomber efter os, spurgte en amerikansk dame hysterisk. .

-Ja, en amerikansk idiot, svarede Scott, for det er amerikanske bomber. Det kan jeg mærke.

-Hvorfor gør De ikke noget?.

-Fordi der er en mindre fejl ved opdykkerne kanismen, som jeg først skal reparere. Kaptajnen tog det så roligt, som skulle han bare skifte tændrør i sin gamle bil hjemme i England.

-Hvad er det, De siger, skreg damen, og der var nu vild panik blandt alle.

-Vi må forsøge radioforbindelse, hører De?

-Radiosenderen er taget ud, så kun modtageren virker. Scott var ikke det fjerneste bly for reparationen. Han havde oven i købet en gang sejlet på hovedet, da han havde maskinfejl, og ikke kunne finde en skrue, der var sunket ned i skroget. Men resten af besætningen var til gengæld rædselsslagne. Sørenes tænder klaprede. På et tidspunkt opdagede Martin og Søren, at de sad og holdt hinanden i hånden. Men så blev de også flove og tog hænderne til sig. Men de sagde ikke et ord til hinanden. De sad

bare og lyttede til larmen fra bomber og skibe, der sejlede lige henover hovederne på dem. Studenten havde sat sig til at eksperimentere med radioen. Alle arbejdede sammen. Man havde samlet sig i små klynger. Nogle var mere vrede, end de var bange.

-De havde betalt for det her, så man havde bare at sørge for, de kom tilbage, og det straks!

En lille flok stod rundt om den kvindelige guide, en anden rundt om studenten, en tredje stod og så ud gennem periskopet, hvor filmen nu var begyndt forfra. Og det så jo helt idiotisk ud. De havde allesammen en høne at plukke med ledelsen, når og hvis de kom levende ud fra det her. En ny dybvandsbombe eksploderede ikke langt fra dem, så de allesammen blev kastet ned mod skrogets sider, og flere slog sig slemt. Lyset gik ud, og kun nødbelysningen var tændt. Det tændte nemlig af sig selv, når de rigtige lys gik ud. Kaptajn Scott dykkede dybere.

-Det er den gale vej, sagde han. Men vi bliver nødt til det.

Der var gang i kikkerterne på flagskibets kommandobro.

-De satans russere har fundet et nyt våben. De ved udmærket, at vi kan pejle den genstand. Det er af en eller anden mystisk grund netop deres plan, at vi skal pejle den. .

-Giv mig Washington i telefonen. Den italienske admiral sagde en hel masse på italiensk, som ingen forstod. Den norske admiral svarede ham på norsk. Alle de andre skibe lå også stille med fornærme de strittende kanoner. Ingen var i tvivl om, at det

var russerne. Den amerikanske admiral talte med udenrigsministeriet i Amerika. Og med chefen for det nationale sikkerhedsråd. Med chefen for CIA. Og med mange flere chefer. Ingen kendte noget til den russiske super u-båd i Øresund. Admiralen talte til sidst direkte med præsidenten. Han var gal over russernes indblanding i en fredelig manøvre, som han kaldte den. Præsidenten talte hele tiden, og alle de amerikanske flådeofficerer stod ret imens, og flagskibet holdt u-båden fast på sin ekko-pejleskærm. Der måtte omgående tages kontakt med russerne om at fjerne sig fra øvelsesområdet med deres hemmelige skibe. Der blev sendt telegram til russerne, og alt blev hånligt afslået af russerne:

-Til Amerikas præsident. STOP. Vi har vigtige re ting for. STOP. end at lege røvere og soldater med amerikanerne. STOP, svarede russerne. .

-Russerne havde vigtigere ting for end at lege røvere og soldater med amerikanerne, telegrafe rede det amerikanske udenrigsministerium til flagskibets radiostation. .

-Jamen skal vi så ikke bombe den, spurgte den italienske admiral, nu på fransk, og syntes at være i helt godt humør ved tanken. Admiral Erskine Gothenbourg den Anden så koldt på ham og svarede ikke engang. På undervandsbåden havde de omsider fået radioen i gang ,og kaptajn Scott stod netop og var lige blevet færdig med at skrue en ventil ud. Han manglede nogle pakninger, sagde han, men det kunne jo ikke nytte noget. Nu var

den der igen, radioen. Enhver i hele u-båden kunne høre radiosenderen og de ophidsede amerikanske stemmer. De blev mitænkt for at være en russisk spion u-båd! Nogle amerikanere, der stod helt tilbage ved torpedorummet, begyndte at synge den amerikanske nationalsang. De havde meget alvorlige ansigter. Martin og Søren skulle bestemt aldrig mere i deres liv ud at sejle med undervands båd. De mærkede det, som om båden krympede sig sammen og blev mindre og mindre. De ville allerhelst ud, om det så skulle være ud i det kolde vand. Der begyndte at løbe vand ind i maskinrummet, da Scott skruede en ny ventil af. Nu skreg en amerikansk dame op som en stukket gris, og de andre stod og betragtede hende meget opmærksomt. Hun ligesom skreg på alles vegne, og det var ikke den amerikanske nationalsang, hun skreg. Der blev underlig tavst over radioen. Det var, som om noget var under opsejling. Nu kom en stemme til mikrofonen. Det var et budskab bestemt for dem. Der blev heller ikke kastet flere bomber nu. Tavsheden havde været underlig truende, og pludselig lød stemmen i radioen:

-Væk med jeres u-både fra øvelsesområdet. Ellers affyrer vi raketter mod målet. Ingen mælede et ord. Alle var lamslåede. Meddelelsen blev gentaget på russisk, men det gjorde ikke stemningen hyggeligere blandt amerikanerne om bord. Nu så, for første gang, Kaptajn Scott også bekymret ud. Han skulle nok have holdt fingrene fra dette her. Han var jo også pensioneret. Det måtte der jo være en mening med. Han arbejdede under

højtryk. Man kunne godt forsøge at starte maskinerne. De skulle bare gøre, som de plejede. På alle kommandobroer, i alle enheder, var kikkertet rettet ud over Øresund. Negre, kinesere, englændere, italienere, nordmænd. Alle stod de der med store blanke kikkertøjne. Og ingen skulle blive snydt. Et helt uroligt syn dukkede op for deres øjne:

To store sovjetiske atomraket-undervandsbåde begyndte langsomt at dykke ud, og samtidig, lige i hælene på de sovjetiske, to næsten lige så store svenske atomraket-undervandsbåde. De havde alle fire i al hemmelighed fulgt med i øvelsen og troede ikke, nogen havde opdaget dem, før der kom besked over radioen. Den besked var ikke til at tage fejl af. En sand pibekonzert begyndte fra alle skibene, der deltog i NATO-øvelsen, og undervandsbådene luskede lige så stille sydpå uden at vende sig om, og se sig tilbage. Alle mand var på dæk. Sådan noget hedder "klart skib" i krigsmarinens sprog. .

-Bed de idioter, der bruger sirenerne, om at holde op, så de ikke gør russerne gale i hovederne, brølede admiralen. Men han godtede sig alligevel inde bag den ordensprydede brystkasse.

Den uventede og utilsigtede bedrift midt i NATO-øvelsen, vidste de ikke noget som helst om nede i u-båden. Damerne, og enkelte af herrerne, stod med alle fem fingre som en levende tandbørste. Resten af mændene stod og håbede på hjælp fra Scott. Søren og Martin fulgte også med tavse øjne kaptajn Scott, der syntes at

have fået en lys ide, en ide, der kun fremgik af hans mumlen og løftede øjenbryn. Han havde under nogle sæder fået øje på en lang vandslange og havde skruet den fast til det, der var tilbage af en gammel messinglås i gulvet. Han gav sig til omhyggeligt at undersøge, hvor lang vandslangen var.

- Hvis De prøjter vand ind i undervandsbåden, så synker vi jo, skreg en dame med guldbryll og paryk med håret. Hun var helt ude af den og havde allerede stillet sig op på en lille taburet. .

-Kom her I to, sagde u-bådskaptajnen til Søren og Martin uden at høre efter den hysteriske dame. Han vinkede drengene hen mod sig, mens han stod bøjet over vandslangen. .

-Kan I se, at den her vandslange er præcis lige så tyk som periskopet? Kan I se det ?.

-Og så ender den i en messingtud, ser I det? Hvis vi kan få den skruet op i periskopet og få slået hul på glasset foran periskopets hoved, så sejler vi helt op under havoverfladen og sprøjter vand op.

-Så tror de, vi er en hval. Alle stirrede vantro på hinanden. .

-A Whale, skreg den hysteriske dame på engelsk, som om hvalen lå lige udenfor u-båden. -Jeg tror hellere, vi skal vente til det bliver nat, foreslog en amerikaner, der havde tabt al sit mod. Så kan vi gå op til vandoverfladen og forsvinde i mørket.

-Det har vi slet ikke luft nok til hernede, sagde kaptajn Scott. Men når krigsskibene tror vi er en hval, så kan vi liste bort lige så

stille og få luft ned igennem periskopet. Lad os nu komme i gang og prøve at slå glasset ud af periskopet.

-Vi kan vel også støde al det filmstads væk, som I har sat fast på tuden. Scott så med sænket hoved anklagende på Søren og Martin, der midt i alle ulykkerne ikke kunne lade være med også at skamme sig lidt. Scott og drengene stødte og stødte op i periskopet, men glasset var tykt. .

-Kunne vi bare skyde det ud, mumlede Scott.

-Skyde, skreg den hysteriske, og hendes mand tog hendes hånd i sin. Hendes øjne stod vildt ud af hovedet på hende. Hendes paryk sad skævt ned i panden. Men med endnu et stød lød der et vådt svup og glasset var ude, vandet begyndte at sile ned og Scott baksede og kæmpede med vandslangen for at skrue den fast. .

-Hent nogle spande, skreg en ældre herre, uden at tænke over, at man ikke kunne blive af med vandet nogen steder. Tværtimod.

-Lad os få stoppet hullet i en fart, mumlede Scott. Og han tog jakke og skjorte af og begyndte at rive skjorten i strimler. Hans lille røde mave hoppede op og ned som en rød badebold, men det var der ingen, der havde tid til at lægge mærke til. Det var alt for spændende.

-Lad mig få en skjorte mere, sagde han blot, og henvendt til damerne. .

-Han så sig omkring, og hans blik standsede ved den yngste

af damerne , der var med. Det var der ikke noget at sige til. Kaptajn Scott stod nu i vand til anklerne, og hans jakke begyndte at drive rundt på gulvet i vandet. Den lignede ryggen af en druknet med begge arme ud til siderne, og den begyndte hoppende og ravende en større sørejse rundt mellem passagerernes ben. Den våde jakke så helt uhyggelig ud, som den svømmede omkring og fik dem alle til at tænke på, hvad der kunne ske med dem selv. Vandet silede stille og hele tiden ned langs siderne på vandslangen, og vandstanden steg på u-bådens gulv. .

-Vi kan ikke pumpe vandet i u-båden ud gennem slangen, spurgte Martin forsigtigt. Scott rystede på hovedet. .

-Pumpen pumper kun vand udefra. Og pumpen til bundventilerne i gulvet virker ikke.

På admiralskibets kommandobro havde et enkelt blik på ekkokontrollen vist admiralen, at den mystiske genstand endnu var på skærmen, også efter de fire atom- ubåde var sejlet bort. Kunne det ikke tænkes at være en hval, spurgte en yngre dansk søofficer, der gerne ville vise, at han kunne få gode ideer. Der var ingen , der tog notits af ham. Admiral Erskine Gothenbourg den Anden løftede blot et af sine buskede øjenbryn, som om han lyttede med øjnene, og kun ét øje ad gangen. .

-Vi må have den genstand op omgående, sagde admiralen, og nu samlede han sine øjenbryn i en dyb rynke lige midt i panden.

Hele øvelsen var nu praktisk taget gået i stå. Ingen vidste, hvad der skete, og alle ventede på nye ordrer. .

-Jeg vil have den op uden den bliver skadet. Den kan være fyldt med spionudstyr. Den lille tingest syntes nu pludselig at bevæge sig ganske langsomt. Først lidt fremad, derefter svingende lidt til bagbord. Det så ud, som om den ikke rigtig vidste, hvad den ville, og sådan noget kan en admiral ikke lide. .

-Måske er det alligevel en hval, sådan som den styrer rundt på må og få. Giv den et skud 100 meter bagved den, så den kan komme væk, hvis det er en hval. Og iøvrigt under alle omstændigheder, ligegyldigt ,hvad det er. Men pas på ikke at ramme tingesten.

Inde i u-båden blev alle ganske langsomt klar over, at det ikke ville lykkes kaptajn Scott at stoppe vandet, der silede ind ovenfra hele tiden. Undervandsbåden var nu så fyldt med vand, at alle stod i vand til knæene. Mange voksne mennesker stod og græd eller jamrede. Eller også stod de helt stille uden at røre sig. Kaptajn Scott havde med et eneste blik på instrumenterne set, at de instrumenter , han skulle bruge til at styre undervandsbåden op fra dybet, ville blive sat under vand i løbet af et øjeblik, så de ikke kunne starte motorerne. Det ville betyde den visse død for dem alle. Og der var ikke mange minutter tilbage. Så lød der med ét en svag dyb rumlende lyd. Kaptajn Scott var ikke i tvivl om, hvad den lyd betød: Det var et kanonskud , en bredside fra

mindst 3 kanoner. Med ét var det , som om hele undervandsbåden blev løftet op og kastet rundt, så alle lå og flød imellem hinanden. Kaptajn Scott var også blevet revet omkuld, men havde holdt fast i vandslangen, som var revet ud af periskopet, så vandet nu fossede ned i en tyk stråle, som gennem en badehane ned i et halvt fyldt badekar, der var lukket og nittet sammen for oven. Deres liv hang i den yderste fare. Og Scott vidste godt, det kun var et spørgsmål om minutter, måske sekunder, før han måtte fortælle dem, om de skulle forberede sig på en grufuld druknedød presset inde i den sidste lille luftlomme i undervandsbåden, eller at de. . . . det turde han ikke længere håbe. . . , at de kunne klare den. .

-Vi går op til overfladen nu med det samme. De er allerede begyndt at skyde på os. Vi kan kun håbe, de lader være med at skyde os i sænk, når de ser , vi kommer op for at overgive os. Hjælp mig at holde for hullet. Hans jakke var proppet op i periskopet, og Scott drejede og drejede som en gal på et stort svinghjul og trak i en starter uden resultat. Han så sig fortvivlet omkring. I løbet af få minutter ville starteren være dækket med vand, og så ville ingen gnist kunne springe, og deres død ville være beseglet og vis. Han trak igen og igen. Nu med så meget kraft, at han kunne trække startlinen over. Men det ænsede han ikke. Hvis den var under vand, så var det ligegyldigt , om den var trukket over eller. . . Nu kom der et Puuufftt, og nu et til , og så kom en lang knurrende lyd. Skruen satte igang, og Scott drejede

snuden opad og begyndte at pumpe vand ud af tankene, så u-båden steg mod overfladen. De stod nu alle i vand til midt på brystet, og da skibet begyndte at hælde opad, måtte de bageste turister skynde sig frem i skibet, fordi de helt blev overskyldt af det snavsede vand.

Alle kikkerter på alle krigsskibene var rettet mod de fire hvide nedslag i vandet 100 meter bag det sted, hvor alle havde beregnet, den ukendte genstand måtte befinde sig. Efter nogle minutter kom et lille periskop forsigtigt til syne i vandkanten og trak en lille hvid skumstribе efter sig. Lidt senere kom kommandotårnet til syne over vandlinien, og et øjeblik efter lå den lille, gamle, udrangerede, danske undervandsbåd fra før anden verdenskrig og vuggede lidt usikkert imellem de store supermoderne krigsskibe. En torpedobåd var på vej frem i fuld fart. .

-Nu må I hellere overtage kommandoen, sagde den lille engelske pensionist og så hen på de to drenge. En rund lyskegle trængte ned fra kommandotårnet, hvor en af de amerikanske turister var kravlet op og havde skruet lugen løs og løftet den op. Et lille, hvidt, snavsset lommetørklæde blev bundet til periskopet.

DEN AFTEN BLEV TV-AVISEN

FORLÆNGET MED 10

MINUTTER.

Først så man et billede af et ur. Så kom speakeren på skærmen og fortalte, at i aften var TV-avisen forlænget med 10 minutter på grund af begivenhederne på Øresund. Så så man et billede af de to drenge, Martin og Søren, da de var på vej ud efter at have hilset på den amerikanske admiral Erskine Gothenbourg den Anden. Imens man så på det billede, hvor drengene så glade og fornøjede ud, men også lidt beklemte, hørte man speakerens stemme:

-”I eftermiddags var to drenge fra Bomhoffs plads på Christianshavn ved at sætte verden i brand med en gammel undervandsbåd, de havde købt på en auktion. De to drenge sejlede ud midt under NATO-øvelsen, neddykket, og de amerikanske krigsskibe, der troede, at det drejede sig om en sovjetisk spion - ubåd, kastede dybvandsbomber efter undervandsbåden og truede med at skyde med raketter, hvis u-båden ikke forsvandt. Drengene har hele sommeren sejlet med amerikanske turister på undervands ture gennem de københavnske kanaler, men i eftermiddag stak u-båden uden varsel midt ud imellem krigsskibene. En turist ombord, der udgav sig for pensioneret engelsk undervandsbåds kaptajn fra krigen overtog kommandoen på u-båden og sejlede den ud i sejlrenden. Det er endnu ikke lykkedes at finde denne mand, der , efter

undervandsbåden lagde til kajs, straks forsvandt. De amerikanske flådechefer er overbeviste om, at det drejer sig om en russisk eller iransk agent. Det britiske admiralitet erklærer, at der ingen pensioneret u-bådskaptajn findes med det navn, han har opgivet. ”Så så man igen et billede af den venlige speaker, der sagde, at nu ville man bringe en samtale med de to drenge, der sad i to lænestole i fjernsynsstudiet, og man så nakken af en mand, der sad foran dem og spurgte:

-Hvad sagde den amerikanske admiral til jer ?.

-Det kunne vi ikke forstå, sagde Martin. Vi går kun i 8. klasse. Manden så på et stykke papir, hvor han havde skrevet nogle flere spørgsmål ned, og spurgte:

-Hvor mange turister har I sejlet gennem kanalerne i sommer?.

-Ingen, sagde Søren. For vi blev bare liggende ved bolværket. Vi lod bare, som om vi sejlede rundt under vandet.

-Skal I blive ved med det?.

-Nej, skolen begynder i næste uge. .

-Synes I ikke, I har narret turisterne med de ture?Drengene forstår desværre ikke rigtigt, hvad han mener. Så kom turistchefen på skærmen, og interviewereren, som man ikke kunne se, spurgte turistchefen:

-Synes De, det er rigtigt, at tage de stakkels turister sådan ved næsen, hr turistchef ?.

-Jeg håber, drengene har haft en god sommerferie. Det er jeg

sikker på, de amerikanske turister også har. Når man holder ferie kan man godt lide at komme ud for det usædvanlige. Det sorterer jo ikke under turismen, at Øresund fyldes med krigsskibe. .

-Vil De indstille drengene til en turistmedalje ?

Turistchefen så helt forskrækket ud. .

-Nej da. Skal de have medalje, må den komme fra den amerikanske flåde. Det var jo undervands bådens skyld , at man fandt de andre u-både, som var ubudne gæster ved øvelsen.

Så kom der en meget alvorlig mand på skærmen. Han ville give en orientering om, hvad der kunne være sket, hvis amerikanerne var begyndt at skyde med raketter i Øresund, og hele verden var kommet i brand.

Det varede 10 minutter, så kom der igen et billede af den venlige speaker. Han sagde:

-Vi har spurgt statsministeren. Man så et billede af statsministeren, der sad i den samme slags lænestol, som drengene havde siddet i. Men han var pænere i tøjet.

Intervieweren spurgte, om han havde tænkt sig at foretage noget på grund af det skete. Statsministeren:.

- Ja, der kan man godt få – den tanke, – at – den EPISODE, som vi netop har været vidne til – kunne føre til – at man – må – ske– kunne overveje – at forbyde, – at der blev afholdt NATOøvelser i turistsæsonen, eller at alle krigsskibe i stedet blev fyldt med turister, som kunne sejles rundt og se Danmark, – de danske badestrande – til fiskerlejerne -til Frederikshavn og

Skagen – og til Esbjerg – Det synes jeg , – vi måske – skulle overveje.

Til sidst så man igen de to drenge i lænestolene, og interviewerens, hvis ansigt man nu også kunne se, spurgte dem, om de ikke ville fortælle lidt nærmere om, hvorledes det hele var sket. Og så begyndte Martin at fortælle, og han fortalte så mange usandheder, så jeg vil skamme mig over at gentage her, hvad han sagde. I stedet vil jeg skrue ned for lyden, og man kan bare se, hvor pavestolt Martin ser ud, og Søren kunne man godt se på, at han aldrig i livet havde hørt sådan en løgnehistorie før. Derefter gik man over til de øvrige nyheder fra udlandet og fra Danmark.

Historielæser Olsen og rekvisitmester Thommesen var gået hen på et værtshus for at drikke øl. Det var enten “Kahytten”, ”Huggeblokken” eller “Charlie Brown”. De ville ikke sige, hvad for et det var, for de ville være i fred, så man måtte selv gå rundt for at opsøge dem, hvis man ville finde dem og skrive om, hvad de sad og talte om.

Men det var ligeså godt at lade dem være i fred, nu, hvor det hele var slut.